

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Α' ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ποικίλα φιλολογικά § 28 Βιβλίον ἀντί τοῦ ἀντίγραφου σ. 50. § 29 Ἀντίγραφα πρῶτα, ἀντίγραφα ἀρχαῖα ἢ παλαιά, ἀντίγραφα καλὰ ἢ ἀγαθὰ, ἀντίγραφα ἀκριβῆ, ἀντίγραφα ἀξιόπιστα, κτλ. σ. 110. § 30 Ἀντίγραφα Ἀττικιστὰ σ. 113. § 31 Σπουδὴ περὶ τῶν παλαιῶν ἀντίγραφων ἢ βιβλίων σ. 203. § 32 Ἀντίγραφα καινὰ ἢ νέα, ἀντίγραφα φαῦλα, ἀντίγραφα εἰκαῖα (εἰκασίοντα) σ. 207. § 33 Ἀντίγραφα ἡμεκροτημένα ἢ διημεκροτημένα ἀντίγραφα διορθωμένα, ἀντίγραφα ἀδιόρθωτα ἢ ἀνεπανόρθωτα, ἀντίγραφα ἀστιγῆ σ. 208. § 34 Διορθῶ ἢ ἐπανορθῶ, διορθωτής ἢ ἐπανορθωτής, διορθώσεις ἢ ἐπανορθώσεις, διορθωρ. Παραδιορθῶ, παραδιορθώσεις, παραδιορθωμα σ. 271. § 35 Παράλειψις λέξεως ἢ φήσεως, ἀναπλήρωσις. Διάλειμμα, πλήρωμα σ. 379. § 36 Ἀντιθέλλω (ἀντίγραφον ἢ ἀντίγραφα), παραθέλλω, ἀντιεξετάζω, παραναγινώσκω, ἀντιναγινώσκω. Ἀντιβόλον ἢ ἀντιβόλαιον σ. 381. § 37 Μοῖνδα οὐχὶ μοῦνδαΝ, ψηλαφίνδα οὐχὶ ψηλαφίνδαΝ, πλειστοβόλινδα οὐχὶ πλειστοβόλινδαΝ σ. 480. § 38 Δατιμὸς, δανειῶ ἀντὶ τοῦ δανείσω σ. 483. — **Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις** § 1 Ἀνάγνωσις κακῶς ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι σ. 658. § 2 Ὁργασμός ἐκ τοῦ ὀργάζω, οὐχὶ ἐκ τοῦ ὀργῶ σ. 660. § 3 Σιτοπομπία διὰ τοῦ ι, οὐχὶ σιτοπομπεία διὰ τοῦ ει σ. 665. § 4 Γραφειοειδής, οὐχὶ γραφισειδής ἢ γραφοειδής σ. 819. § 5 Συσπειρῶμαι, συσπειροῦμαι, κτλ., οὐχὶ συσπειροῦμαι, συσπειροῦται σ. 931 ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Κωνσταντίνου Σ. Κόντου.

Λόγος εἰσηγητικὸς εἰς τὸ μᾶθημα τῆς Ῥωμαϊκῆς γραμματικῆς ἀναγνωσθεὶς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ ὑπὸ Σ. Κ. Σκελλεκροπούλου κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ὑφηγεσίας αὐτοῦ τῇ 16 Ἀπριλίου 1879 σ. 357.

Τὸ ἀντίγραφον (Παρνασσος Β', 909) παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις λέγεται πολλάκις βιβλίον [σ. 50, 111] λέγονται δὲ τὰ ἀντίγραφα πρῶτα εἴη εὐθὺς μετελημμένα ἐκ τῶν ὑπὸ τῶν συγγραφέων γεγραμμένων, ἀρχαῖα ἢ παλαιά εἴη ὑπάρχει παλὺς χρόνος ἐξ οὗ παρεσκευάσθησαν 110, καινὰ ἢ νέα τὰ νεωστὶ ἢ προσφάτως παρεσκευασμένα 207, καλὰ ἢ ἀγαθὰ, ἀκριβῆ, εἴη εἴη μετ' ἐπιστάσεως καὶ ἐπιμελείας πεφιλοτεχνημένα 110, 114. Ἐπειδὴ δὲ τὰ τοιαῦτα ἀξιῶνται πίστεως, λέγονται ἀξιόπιστα 110 ἐτι δὲ λέγονται ὀρθότερα, χαριέστερα, σῶα καὶ ἀληθῆ σπουδαῖα, 112, 208 (παράδοξον δὲ φαίνεται τὸ ἐπιθετὸν ἀναγκαιότερα 113) φαῦλα (φαῦλοι γραφεῖς 208) τὰ μὴ ἀγαθὰ ὄντα 207, 208. Εἰκαῖα τὰ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν ἦγουν τὰ ἀμελῶς καὶ ἀνεπιστάτως γεγραμμένα 207 (ἐτι δὲ καὶ καινότερα) 208, ἡμεκροτημένα, διημεκροτημένα τὰ πλημμελῶς γεγραμμένα καὶ μὴ ἀδιόρθωτον τὴν λέξιν τοῦ συγγραφέως ἢ ποιητοῦ σῶζοντα 208 (ἐτι λέγεται καὶ βιβλίον ἐσφαλμένον, ἐπταπειμένον 209 πρὸς πρωτότυπον ἐσφαλμένον 384) εἴη τὰ τοιαῦτα ἀντίγραφα τόλως ἐπισχέψως καὶ θρασείας, ἀποκαθισταρένων τῶν ἑσθὺς ἔχουσιν γραφῶν ὀνομάζονται, ὡς εἰκός, διορθωμένα, εἴη εἰ μείνωσιν ὅπως ἔχουσιν ἀδιόρθωτα, ἀνεπανόρθωτα, ἀστιγῆ, 203, 209, 271 βιβλίον ἀστιγῆς λέγεται κυρίως τὸ οὐκ ἐπιτημένον ἦτοι τὸ ἀνευστιγμῶν γεγραμμένον

210. Ἀττικιστὰν ἀ προσηγαγέοντο τὰ ἀντίγραφα ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ περιφήμου βιβλιογράφου Ἀττικοῦ (πρὸς Νερωνιανὸς χαρακτήρ, Γρηγοριανὸς κώδ.ξ) καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ κτήτορος, ὅντος, καθ' ὃ εἰκάζει ὁ Βέργκιος, Προόδου τοῦ Ἀττικοῦ 113. Ἐν ἁλλω, ἐν ἁλλοῖς, ἐν τισιν, ἐν πολλοῖς, ἐν ἐτέροις προσυπακούεται ἡ λέξις ἀντιγράφου ἢ βιβλίον 51 καὶ οὐχὶ χειρόγραφον, ὅπερ οὐδέτερον τοῦ χειρογράφου ὃν ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ παρελαμβάνετο πρὸς δήλωσιν τοῦ γεγραμμένου τῇ χειρὶ ἦτοι τῇ ἰδίᾳ χειρὶ, οὐ ἐναντίον νοεῖται τὸ μεταγεγραμμένον ἢ καθ' ὑπαγόρευσιν γεγραμμένον 53. Ἡ λέξις χειρόγραφον ὅπερ καὶ χεῖρ ἐλέγετο, ἦτο ἄγνωστος τοῖς δοκίμοις 53, ἐσημαίνετο δὲ καὶ τὸ συμβόλαιον κυρίως διὰ τὴν ἰδίαν χειρὶ γεγραμμένην ἡμολογίαν περὶ χρέους ἢ ὀφειλήματος, ἐλέγετο δὲ καὶ χειρογράφημα 53. Κατὰ δὲ τινὰς τῶν φιλολόγων τὸ μὲν ἐνικὸν ἐν ἁλλω—ἐν ἄλλω ἀντιγράφῳ ἢ βιβλίῳ, τὸ δὲ ἐν ἁλλοῖς—ἐν ἄλλοις τόποις ἢ χωρίοις 52.

Ἦσαν τις μετ' ἐπιμελείας ἐπεξερχόμενος βιβλίον ἢ ἀντίγραφον θεωρεῖν τὰ κακῶς ἔχοντα ἦτοι ἀποκαθιστὰ τὰς ὕψεις καὶ ὀρθὰς γραφὰς λέγεται ὅτι διορθοῖ, διορθοῦται—διορθώσασατο, ἐπανορθοῖ ἐπανορθοῦται—ἐπανορθώσασατο (ὡς συνήνυμον τὸ ἀναλαμβάνω—ἀναλήφωμαι 274) τὸ βιβλίον, τὴν λέξιν, τὸ σφάλμα 271 (πρὸς, διορθοῦται, διορθώθη 273, ὀρθοῦν, ἐξώρθωσα, ἀνορθοῖ, ἐξανορθοῖ 274), καὶ ὁ μὲν παίων τοῦτο λέγεται διορθωτὴς καὶ ἐπανορθωτὴς 272, 273 (ὀρθωτὴς 274) τὸ δὲ ἔργον αὐτοῦ διορθώσεις καὶ ἐπανορθώσεις 272, 274 (πρὸς, διορθώμα, διορθωτικῶν, διορθωτέον 271). Φανερόν δ' ὑπάρχει ὅτι τῶν τε βημάτων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ὀνομάτων γίνεται χρῆσις καὶ ὅταν τις αὐτογνωμόνως μετακοσμή τὴν φράσιν συγγραμματος ἢ ποιήματος πρὸς τὸ φαινόμενον αὐτῷ εὐχρηστοτέρων ἢ προσφωτέρων. Ἐάν τις κακῶς καὶ ἀτόπως διορθοῖ, λέγεται ὅτι παρὰ διορθοῖ 272 (πρὸς, παρατημεῖσθαι 275), ὅθεν παρὰ διορθώμα (καὶ παρὰ διορθώσεις) 272. Ἐν ταῖς Πλουτάρχου Ἠθικοῖς ἡ λέξις παρὰ διορθώσεις δηλοῖ οὐχὶ τὰς ἀτόπους διορθώσεις, ἀλλὰ τὰς παρακειμένας καὶ οἷοναὶ παρακεκολλημένας, ἢ παρακαπηγυίας διορθώσεις 275 ταυτέστιν ἢ παρὰ δὲν ἐμφαίνει πλημμελίαν καὶ ἀτοπίαν (ὡς ἐμφαίνει τοιαύτην ἐν τοῖς παραδιορθῶ, παρατημεῖσθαι παρερμηνεύω, παρεκδέχομαι, παρεξηγοῦμαι, παροπολαμβάνω) 276. Ὡς δὲ λέγεται παρὰκούω, παρορώ κτλ., οὕτω καὶ παρὰνοώ, κακίστη δὲ ὑπὸ τῶν νέων Ἑλλήνων γίνεται χρῆσις τοῦ παντελῶς ἀνυπάρχοντος παρὰνοώ καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ παρὰνοώσις 276. Τὰ συνήθως νῦν λεγόμενα χάσματα ὀνομάζοντο ὑπὸ τῶν παλαιότερων διαλείμματα, τὰ δὲ πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ λόγου προστιθέμενα ἑκαλοῦντο πληρώματα 380, 381. Πολλὰκις δ' ἐκρίνατο ἀναγκαῖα ἢ παραβολὴ ἀντιγράφων πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς γνησίας ἐκφορᾶς ἢ πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἀμφιβολίας ἢ πρὸς ἐκλογὴν τῆς καίτερος καὶ ἀποδεκτοτέρας λέξεως ἢ πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ λείποντος 382. Ἐφανεύοντο δὲ αἱ λέξεις καὶ αἱ φήσεις ἢ διότι ὑπὸ τῶν γραφῶν παρεωρῶντο ὅπως δὴ ποτε καὶ παρελείποντο, ὅπερ συχνάκις συνέβαινεν, ἢ διότι ἐβλάπτοντο καὶ ἐφθείροντο τὰντίγραφα ὑπὸ σκητῶν μάλιστα διαβιβρωσόμενα 379. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐκτελοῦντος τὸ ἔργον τῆς ἀντιπαραθέσεως εὐρίσκονται ταυτόμενα τὰ ῥήματα ἀντιθέλω, παρὰθέλω, ἀντεξέταζω, παρὰνέγινώσκω, καὶ ἀντανάγινώσκω 382—384 (σημαίνει δ' ὅτι παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιότερων τοῦ Ἀριστοτέλους κείται τὸ ῥῆμα συγκρίνω ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ παραβάλλω ἢ ἀντιπαραβάλλω 383). Τὸ παλαιότερον ἀντίγραφον πρὸς ὃ ἐρρυθμίζετο τὸ διορθούμενον ὀνομάζετο ἀντίβουλον, ἀντιβόλαιον ἢ κατὰ τύπον βυζαντιανὸν ἀντιβόλιν (=ἀντιβόλιον) 382, 384. Συνέβαινε δὲ πολλάκις δι' ἑλλειψιν καλῶν ἀντιγράφων νὰ παραλαμβάνηται ὡς ἀντίβουλον βιβλίον ἀνάπλεον ἀμαρτημάτων 382, 384. Ἡ ἀσυμφωνία τῶν ἀντιγράφων ὀνομάζεται καὶ διαφωνία καὶ διαφορά καὶ ἡ τῶν ὀνομάτων κατὰ τὴν γραφὴν διαφωνία 384, καὶ γραφαὶ διαφωνοῦμεναι (οὐ ἐναντίον τὸ ἡμολογοῦμεναι) 385.

Τὸ ὄργανον δι' οὗ ἔγραφον, οἱ παλαιοὶ ἑκαλεῖτο γραφεῖς καὶ γραφεῖον διὰ διορθόγγου, ὡς ὀνομάζετο σκορπίον τὸ δι' οὗ ἔσκαπτον καὶ γλυφεῖον τὸ δι' οὗ ἔγλυφον 819, τὸ δὲ δι' ἀπλοῦ ἢ προενηνγημένον γραφεῖον οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ πλημμελὲς τῶν βιβλιογράφων ἀνάγνωσις 822. Συμπεραίνεται δ' ἀναγκαίως ὅτι ὁ ὅμιλος τῶν γραφῶν ὑπάρχων δηλοῦται διὰ τοῦ ἐπιθέτου γραφειοδής, γραφειοδῆς ἀπόφους, καὶ οὐχὶ ὡς ἐν τῇ λεξικῇ τοῦ Βυζαντίου γραφειοδής, ὅπερ ὅμως δύναται νὰ νοησθῇ ἀνεκτότερον τοῦ ἐν τῇ λεξικῇ τοῦ Λιδόβιλλου καὶ Σκώττου γραφειοδής 819. Οὐδὲν δ' ἡμῖν φροντιστέον ἂν ἐν τοῖς κώδιξι τοῦ Γαληνοῦ εἶνε γεγραμμένον γραφειοδής 822, 823. Ὁ Γαληνὸς ἀποδοκιμάζει τὸ ἐπίθετον στυλοειδῆς ἀπόφους τοῦ πήχεως, ἀντὶ τοῦ γραφειοδῆς ὡς βάρβαρον, διότι εἶνε οὐχὶ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως στυλός συντεθειμένον, ὡς πολλοὶ ὑπολαμβάνουσι ψευδοδοξοῦντες, ἀλλ' ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς στυλός ἔχοντος stylus ἢ κάλλιον stilus (=γραφεῖον) 823. Τῶν εἰς ἸΝΔΙ περατούμενων ἐπιρρημάτων, δι' ὧν ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ κοινώτατα καὶ χαριέστατα ἐσημαίνοντο τὰ εἶδη τῶν παθῶν, ὅλοις βάρβαρος καὶ ἑκφυλός ἐξελέγχεται ἢ μετὰ τοῦ Σ ἐκφορᾶ τῆς γενικῆς, ἢ μετὰ τοῦ Ν τῆς αἰτιατικῆς καὶ ἢ μετὰ τοῦ ὑπογεγραμμένου ἔωτα τῆς δοτικῆς 482. Κακῶς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πικυνόμου καὶ ἄλλων ἀνάγνωσις, σύγγνωσις ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι, σύγγνωθι 658. Βαρβαρώτερα δὲ καὶ μοχλοηρώτερα τούτων εἶνε ἡ προστυχτικὴ διορθώσις 659. Ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν μεταγενεστέρων ὡς ἐλέγετο ὀφλησάμεναι τοῦ ὀφλῶν καὶ ἡμάρτησάμεναι τοῦ ἡμαρτοῦ καὶ ἀπέδρασάμεναι τοῦ ἀπέδραον, οὕτω καὶ ἐγνώσασάμεναι ἀντὶ τοῦ ἐγνων καὶ ἀνέγνων. Διάφορος δὲ τοῦ

παρακακομένου ἀορίστου ἀνέγνωσα ἀντὶ τοῦ ἀνέγνωσιν εἶναι ὁ Ἰωνικός ἀνέγνωσα ὁ ἰσοδυναμῶν τῷ ἀνέπεισα 659. Τὸ ὄνομα ὀργασμός σημαίνει τὸν μαλαγμὸν τὴν μάλαξιν ἐκ τοῦ ὀργάζω ὅπερ δηλοῖ μάλασσω 660, 662, κατ'οἰκονομίαν δὲ τρόπον δύνανται τὸ ὀργασμός νὰ παριστᾷ, ὡς λέγεται ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Βυζαντίου, τὴν διάθεσιν τοῦ ὀργῶντος ἢ ν' ἀναφίρηται ἐτυμολογικῶς εἰς τὸ ὀργῶ, ἐξ οὗ καὶ δύσκολον ἄλλως εἶναι νὰ σχηματισθῇ τοιοῦτος ὀνόματος τύπος 660, 663. Πλὴν ἀλλ' ὅμως ὁ Γαληνὸς πολυμαθέστατος ἰατρός ἀλλὰ πολλάκις καταγελάστως σφαλλόμενος, οὐδαμῶς ὠκνησε νὰ ὑπολάβῃ τὸ ὀργασμός παράγωγον τοῦ ὀργῶ 663. Τὸ ὀργῶ ἐτάττετο μὲν κυρίως ἐπὶ τοῦ πολλὸν γυμνῶν καὶ ἱμαῖδα ἔχοντος ἢ τοῦ πλήρους ὄντος ζωτικῆς δυνάμεως καὶ ἀκμῆς ἢ τοῦ σφριγῶντος καὶ ἐπειγομένου πρὸς συνουσίαν (πρὸ, καὶ σπαργῶ, θυῶ, ἀναθυῶ, σκυζῶ, οἰστρῶ, καπρῶ) παραλαμβάνετο δὲ καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ τοῦ ἰσχυρῶς φερούμενου ἐπὶ τι ἢ σφοδρᾶν ὁρμὴν πρὸς τι ἔχοντος 661. Ἐλέγετο δὲ οὐ μόνον ὀργάζω ἀλλὰ καὶ δέψω 661, φυρῶ, μάττω, δεύω, πέττω 663, καὶ οὖρῳ μὲν τὸ συγχέω, φυρῶ δὲ τὸ μινύω ἄλευρον ὕδατι, ὅθεν φύραμα ἢ ζύμη 663. Ἐκ τοῦ δέψω ἐσχηματίσθησαν τὰ ἐπιθετὰ ἀδέψητος καὶ εὐδέψητος καὶ τὰ προσηγορικά ὀνόματα βυρσοδέψης, ναυοδέψης, βινυοδέψης, σκυτοδέψης καὶ σκυτοδέψης, σκυλοδέψης καὶ σκυλοδέψης· τὸ σκυλοδέψης καὶ σκυλοδέψης εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος 661. Πολλαχῶς δὲ παρεφθάρη τὸ ῥῆμα ὀργάζω καὶ τὰ κινήματα αὐτοῦ φερόμενα: ὀράζειν, ὀργίσας, ὀργήσας κλ. 662. Ἐκ τοῦ ῥήματος πομπεύω σχηματίζεται τὸ τε παρὰ Πλάτωνα ἀπαντῶν ὄνομα πόμπευσις καὶ τὸ παρ' ἄλλοις εὐρισκόμενον πομπεία, ὅπερ φυσικώτατα διφθογγογραφεῖται. Ἀλλ' οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει τῆς διὰ διφθογγίου ἐκφορᾶς τοῦ σιτοπομπεία, ὅπερ ὡς ἐκ τοῦ σιτοπομπός παραγόμενον ὀφείλει νὰ γράφηται δι' ἀπλοῦ Ι. Οὐδὲν δὲ θαυμαστὸν ἂν οἱ βιβλιογράφοι παρεφθέρωσιν αὐτὸ ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν παλαιῶν μεταρρυθμίζοντες πρὸς τὸ πομπεία 665 (πρὸ, ὄνειροπομπεία ἐκ τοῦ ὄνειροπομπός 666). Ἐκ τοῦ ψυχοπομπός παρήχθη τὸ ψυχοπομπεῖον, ὃ ἐμφερεῖ τὸ σιτοπομπεῖον 667. Σύνιθες ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς φωνῇ κατέστη τὸ κατὰ τὴν τρίτην συζυγίαν τῶν περισπωμένων σχηματιζόμενον συσπειροῦμαι, συσπειροῦται, συσπειρώθην, συσπειρωμένος· ἐν τῇ παλαιᾷ γλώσσῃ ἐλέγετο αἰέποτε συσπειροῦμαι, συσπειρόμαι, συσπειρῶνται, συσπειρώθην, συσπειρωμένος, ἐσχηματίσθη δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος σπείρω 931. Ὑπάρχει καὶ ῥῆμα σπειρώ-ω ἀλλὰ σημαίνει σπαργανῶ καὶ εἶναι παρηγμένον ἐκ τοῦ οὐδετέρου ὀνόματος σπείρον ὅπερ σημαίνει τὸ εἰς τοῦτο χρησιμεῖον ὕψωμα 934. Τὰ ὀνόματα σπείρω καὶ σπείρον εἶναι μὲν συγγενῆ ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἰσοδύναμα 935. Τὸ σπειροῦμαι (=συστρέφω ἑμαυτὸν) μόνον μετὰ τῆς ΣΙΝ προθέσεως συντεθειμένον ἀπκντᾷ παρὰ τοῖς δοκίμοις, ἀπλοῦν δ' ὃν ἢ μετ' ἄλλων προθέσεων ἐκφερόμενον παρὰ μόνους εὐρίσκεται τοῖς μεταγενεστέροις 933. Τὸ ἐνεργητικὸν σπειρῶ ἀπλοῦν οὐδαμῶς εὐρίσκεται κατὰ Κόντον 934. Ἐκ τοῦ συσπειροῦμαι παρήχθησαν τὰ ὀνόματα σπείραμα (Ἰων. σπείρημα) καὶ σπείρασιν 931, 931, εὐρίσκεται δὲ καὶ πολυσπείρητος 934.

Περίφημοι βιβλιογράφοι Ἀττικὸς καὶ Καλλίνος 113. Διὰ τὸ Νικάνωρ ἐπωνομάσθη στιγματίας 210. Δείγματα τῆς ἀμαθείας τῶν ἀντιδολούντων καὶ διορθούντων ἀντίγραφα 273. Ἀλέξανδρος Κορυαεὺς διορθωτὴς 274. Φιλόδοδοι Ἀπελλικῶν 380 καὶ Βησσαρίων 384. Ὄνόματα ἀρχαίων παιδιῶν 481. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Βοικκίου τὸ Παρὶ γνησίας προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης σύγγραμμα Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων εἶναι sehr gelehrt 483. Ἀδιάφορος πολλάκις ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ εἶναι ἡ χρῆσις τῶν ἑθνικῶν ὀνομάτων Μῆδος καὶ Πέρσης 483 σημ. Τί λέγεται διατισμός 483, 484. Ἀνέκδοτον περὶ ταῦ: «ἐγὼ ὄμην δανειῶν» καὶ περὶ τινος βαρβαρισμοῦ Δημητρίου τοῦ Πυλαορκητοῦ 485. Οὐδεὶς μὲν τῶν παλαιῶν εἶπεν ἄγορῶ ἀντὶ τοῦ ἀγοράσω, ἐλέχθη δ' ὅμως ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους κολῶμαι (κολᾶ, κολωμένους) ἀντὶ τοῦ κολάσσομαι καὶ αἰέποτε παρὰ τοῖς ἐνδόξοις βαδισοῦμαι ἐσχηματίζετο ὁ μέλλων τοῦ βαδίζω 485. Παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς γραφεῖσι λέγονται τὰ στιχηρὰ βιβλία 821.

Ὁ Ἐρουέρδην μετέβαλε τὸ ἐν τῇ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους (στ. 123) δυσχεῖρωμα εἰς τὸ συσπείραμα 934. Τὸ παρ' Ἀριστίδην κεῖμενον: «ἀ διορθοῦτο» μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Κοδῆτου εἰς: «ἀ διώρθου»· ἀλλ' ὁ Κόντος δύνει νὰ ἔγκρινῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην 273. Κατὰ Κόδητον ὁ Εὐριπίδης ἐν Ἰππολύτῳ (στ. 594) δὲν ἔγραψεν: «ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ ψυχὴν ἔρωτι», ἀλλὰ ὑπώργασμαι τουτέστιν ὑπομεμάλαγμα 662. Ἀρίστα δ' ἐπηνώρθωσεν ὁ Κόδητος τὸ παρὰ Διογένηι τῷ Λαερτίῳ φερόμενον «καὶ ἀδιόρθωτα εἶλκε» μεταγράψας: «καὶ ἀδιόρθωτα εἶλκε» 209, ἀποκατέστησε δὲ παρὰ Φιλοστράτῳ τὴν ὀρθὴν γραφὴν «βινυὺς βοῶν δέψοντες (ἀντὶ ἔψοντες) 661. — Κατὰ Κόντον τὸ παρὰ τῷ Μαρίστῳ «ἐπὶ δοράτων βολῆς» εἶναι πιθανώτατα πλημμελὲς ἀνάγνωσις τοῦ «ἐπὶ δοράτων καὶ ὀδελίσκων 273, τὸ φυγίεν δα δύναται νὰ νομισθῇ πλημμελὲς γραφὴ τοῦ φυγίεν δα· ἀντὶ δὲ τοῦ «ξιφίνδα, δαλληκίεν δα» ἀναγνωστὲον πάντως ληκίεν δα ἀπρόβλητον τῆς συλλαβῆς ΔΑ, ἣτις κακῶς προσεκολλήθη ἐκ τῆς προηγουμένης λέξεως 481, τὸ τοῦ Ψέλλου «τὰς ναῦς ἐπέχων ὀπόμεναι εἰς τὸ πομπεῖον ἐτόγγανον ἱκαναί» ἐπανορθοῦται κάλλιστα ἂν μεταγραφῇ «ὀπόμεναι εἰς σιτοπομπείαν 821, τὸ παρὰ Γαληνῶ «διακεντοῦντες οἱ τεχνῖται τῶν τοιοούτων γραπτέον ἴσως τῶν ἐσθῆτων 821, ἐν τοῖς Ἰπποκράτεισι ἀντὶ σκαφίας ἀναγκαίως ἔχει νὰ γραφῇ σκαφεῖα 822, μεταβλητέον δὲ καὶ τὸ στειλλοῖ εἰς στειλβοῖ 822, καὶ τὸ ἐσπείρωται εἰς τὸ ἐσπείρῃται, καὶ τὸ ἐν τῷ κώδικι τοῦ Ἡσυχίου: ἐστειρωται εἰς

τὸ ἑσπεῖρ Α τ α ι 933, ὁρθῶς δ' ἴσως ὁ Κοραῖς τὸ παρὰ Πολυαῖνον «συνεσπασμένην» ἔχων τὴν φάλαγγα μετέγραψε: συνεσπείραμένην 933, πλημμελὲς δὲ πάντως εἶναι ἡ γνώμη τοῦ Στουρζίου ὅτι ἐκ τοῦ Ἑλληνικός (δωρ. Ἑλλανικός) εἶναι τὸ ὄνομα Ἑλλάνικος, ὅπερ εὐρίσκεται καὶ ἙλλάνΕικός ὡς καὶ ΚαλλίνΕικός. ἈνδρόνΕικός, κτλ. 114. Γραπτέον κανεῖς ἢ κανεῖς (κάν εἰς) ἀντὶ τοῦ κανεῖς 485. Ἡ Μηδική πόα ἀναυ τοῦ πόα ἐκπερόμενον ἐτονίζετο ὑπὸ τινων ἐπὶ τῆς παραληγοῦσας μ η δ (κ η 115. Τὸ παρὰ Διογένηι τῇ Λαερτιάδι οἱ νέοι ἐκδύται ἀποκατέστησαν τὸ ὁρθῶς ἔχον: κατεσπαρμένοι (ἀντὶ τοῦ: κατεσπειρωμένοι) 934. Τί σημαίνει ἡ λέξις χ α λ ε ι δ ο ρ ὁ ρ ο ς 1022.

Ὅν ὄμα τ α κ ὅ ρ ι α: Ἀρχητὸς σ. 1013, Ἀνδρόνικος 114 Ἀννίνα, Ἀννίνος 254, Ἀτείμητος 1019 Ἀττικός ἢ Ἀττικός, Ἀχαιός, Βασιλικός 114, Βάσσιος 254, Γενικός, Γραφικός, Δωρικός ἢ Δώριχος, Ἑλλάδικος, Ἑλλάνικος 114 Εὐμόλιος 1019 Ζωτικός, Θεωρητικός, Ἰωνικός, Καλλίνικος, Καρικός, Κωμικός, Μυστικός (καὶ Μυστιχίδης) Ὀλυμπικός (Ὀλύμπικος, Ὀλύμπιχος, Ὀλύμπιος) 114 Σόμφορος 1022 Σύνδρομος 111 Σωζομένη 1019 Σωτικός 114 Τρόφαινα 254, Τυχικός, Φατικός, Φίλικος, Χόριος 114. Ὄνόματα δαλοφῶν 718.

Εὐ ρ ε σ ι ς ἀνεκδύτων ἀποσπασμάτων τοῦ ἀπολεσθέντος δράματος τοῦ Εὐριπίδου «Μελανίπη δεσμώτις» σ. 1040, στίχων τριτάτων καὶ τεσσαράκοντα ἀνεκδύτων Εὐριπίδου 721 καὶ τινων ἐπιγραμμάτων ἀρίστων 721, εἰδὼν τῆς Λαφροῦς 1040, ἀνεκδύτων μύθων τοῦ Βαβρίου ἐν Φλωρεντίᾳ 1041, ἀποσπάσματα κωμῳδίας 711, ἀποσπασμάτων δυνάμενων νάποδοῦσιν τῷ Λίσχόλῳ 721. Χειρόγραφον ἱστορῶντος πρὸς Νικολέα ἐν Μασσαλίᾳ 1041. Ἀνεύρεσις χειρογράφου ἐλληνοσλαβασλαβικικοῦ λεξικοῦ συνταχθέντος τὴν ΙΖ' ἑκατονταετ. 959.

Ἐκδόσεις τῶν ἱστορικῶν ἔργων Νικηφόρου τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως 1042. Νέα ἔκδοσις τῶν Ὁθικῶν Νικομαχείων 628. Σόγγραμμα περὶ τοῦ θεησκευτικῆς αἰσθήματος ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου μέχρι τοῦ Λίσχόλου 1042. — Ὁ λόρδος Δόρδου μετέφρασε τὴν Ἰλιάδα, ὃ δὲ λόρδος Καρναβὼν τὸν Ἀγαμέμνονα τοῦ Λίσχόλου 258. Γνώμη, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐξετάζει τοὺς μύθους τῆς ἀσχαιότητος ἡ νεωτέρα κριτικὴ 1042.

Αἱ Μεταμορφώσεις τοῦ Ὀιδίου εἶνε μίμησις μᾶλλον δὲ μετάφρασις τῶν Ἑταροισυμένων Νικάνδρου τοῦ Κολοφωνίου (6' αἰὼνα μ. Χ.) σ. 788. Χαρακτηρισμὸς τοῦ Ὀρατίου ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Μιόλα 501. ᾨδὴ Ὀρατίου 988.

Β' ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

* Ἀσματα δημοτικὰ συλλεγέμενα ὑπὸ Μιχαὴλ Λελέκου σ. 165.

* Ὀλίγα περὶ τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσης ὑπὸ Κ. Χ. Βάμβα σ. 286.

Τὸ πρῶτον δημῶδες ᾄσμα τῆς νέας ἐλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ Σ. Π. Λάμπρου σ. 400.

Ἡ ἐν Λονδίῳ ἐταιρεία πρὸς προαγωγὴν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων (Society for the Promotion of Hellenic Studies) μετάρρ. Σ. Π. Λάμπρου σ. 514.

Ἑρμαννουήλ Δραγούμη λόγος περὶ τῶν ἐν τῷ Συλλόγῳ κατὰ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ γενομένων. Ἔτος ΙΔ' σ. 885.

Μακεδονικά. Α' Γλῶσσαι. Β' Ἥθη καὶ ἔθιμα (συλλεγέμενα ὑπὸ τῆς ἐν Δοξάτῳ ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας) σ. 963.

Λέξεις καὶ φράσεις δημῶδεις τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας σ. 954. Ἡ ἐν τῇ Εὐροῖα τῆς Ἠπείρου κώμη Σωρεῖα λέγεται νῦν κοινῶς Σωρωνεῖα, ὃ δὲ κατὰ Στράβωνα Πηλώδης λιμὴν λέγεται θάλασσα τῆς λάσπης, αἱ δὲ Χαμαιγέφυραι λέγονται Χαμογιόφυρα 427. Πανήγυρις τῆς Θεοτόκου ἐν Ἠπείρῳ καλουμένη Λάμποδον 430. Πόθεν ἡ Παραμυθία ἐπωνομάσθη οὕτως 430. Ἐκκλησία ἐν Ἀρτρ ἐπωνομαζομένη Παρηγορίτσα 430. Ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν σκιαστῆς ἐλέγετο ὁ κατασκευαστὴς κεχρωματισμένων ὑφασμάτων 89. — Γινώμαι περὶ καταγωγῆς τῶν Ἀλβανῶν 287, 288. Γινώμαι περὶ τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσης 295. Πρῶτος ὁ Λαϊβυτίτιος ἔθιξε τὸ περὶ Ἀλβανικῆς γλώσσης ζήτημα 287. Πρῶτος γράψας εἰς τὴν Ἀλβανικὴν εἶνε Ἑλλην τις διδάσκαλος καὶ ἱεροκῆρυξ Θεόδωρος 294. Οἱ Γκέγκοι βαθμηδὸν ἀπορρίπτουσι τὰς εἰς τὴν γλῶσσάν των εἰσαχθείσας λατινικὰς λέξεις, παραδεχόμενοι τὰς ἀντιστοίχους ἐλληνικάς 295. Ἐπισημότετος ποιητὴς τῶν Γκέγκων εἶνε ὁ μουσουλμάνος τὴν θρησκείαν Νασίμ μπέρης, ὃ κατὰ τὸν ἀλβανολόγον Hahn Ἀνακρέων τῆς

Ἀλβανίας 296. Ὁ Γερμανὸς ποιητὴς Wollfs ἤρξατο μεταφράζων εἰς τὴν γερμανικὴν τὰ δημώδη ἄλβανικὰ ᾠσματα ἀλλ' ἀποθανὼν κατέλιπε τὸ ἔργον ἀτελὲς 296. — Τὸ πρῶτον μετ' εἰκόνων ἑλληνικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα ἡ «Εὐτέρπη» ἰδρύθη τῷ 1847 σ. 312. Τὰ δ' ἐν αὐτῇ διὰ τῶν στοιχείων Ε. Μ. υπογεγραμμένα ἄρθρα εἶνε τοῦ Ν. Δραγοῦμη 242. Ἡ «Πανδώρα» ἐξεδόθη τῷ 1849 καὶ διεκόπη τῷ 1872 σ. 312, 325.

Ὁ «Θεατὴς τῆς Ἀνατολῆς» (Spectateur de l'Orient) ἐξεδόθη τῷ 1853 ἐν Ἀθήναις 315. Νέον σύγγραμμα «Φωνητικὴ τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης» 1012. Ἐπιτροπὴ τῆς ἐν Λονδίνῳ Ἑταιρείας πρὸς προαγωγὴν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἐν Ἀγγλίᾳ· τὰ μέλη καταβάλλουσιν ἑτησίως μίαν γυνέαν 545.

Ἀσματα δημώδη. Ἑλληνικὰ σ. 165—168, 400, 956, 957. Ἀλβανικὰ 290, 296, 297 ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἐψηφίσθη τρισχιλίων δραχμῶν χορηγία τῷ κ. Μ. Δελέκῳ εἰς ἐκδόσιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ συνειλεγμένης δημοτικῆς ὕλης 165 σημ.

Σύλλογοι καὶ ἑταιρίαι. Ἀναγνωστήριον ἡ «Ἰσότης» ἐν Λεμεσῷ τῆς Κύπρου σ. 891. Ἀρχαιολογικὴ ἐν Ἀθήναις ἑταιρία 76. Ἀρχαιολογικὴ ἐν Δοξάτῳ τῆς Μακεδονίας ἑταιρία 953. Ἑλληνικὴ ἐν Σμύρνῃ λέσχη ὁ «Ὀμηρεὺς» 1039. Ἑλληνικὸς ἐν Γενεύῃ σύλλογος 171, 891. Θεολογικὸς ἐν Ἀθήναις Σύλλογος ὁ «Ἀπόστολος Παῦλος» 84, 894. Κεντρικὴ ἐφορὴ τῶν σχολῶν Ἀμισσοῦ 894. Κυπριακὸς ἐν Ἀθήναις σύλλογος «Ζήνων» 471, 891. Σύλλογος «Ἑρμῆς» ἐν Κωνσταντινουπόλει 81, 894. Σύλλογος τῶν Μεσαιωνικῶν σπουδῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει 4039. Σύλλογος «Παρθενῶν» ἐν Κωνσταντινουπόλει, Σύλλογος ἐν Κορθίῳ τῆς Ἀνδρου «Σύνδεσμος» 897. Φαρμακευτικὴ ἐν Ἀθήναις ἑταιρία ὁ «Διοσκουρίδης» 4039. Φιλεκπαιδευτικὴ ἐν Βεθεσλίῳ Κωνσταντινουπόλεως Ἀδελφότης 471, 891. Φιλεκπαιδευτικὸς σύλλογος τῶν Κρητῶν ἐν Ἀθήναις 964. Φιλεκπαιδευτικὸς ἐν Ρόδῳ σύλλογος ὁ «Κλεόβουλος» 954. Φιλεκπαιδευτικὸς ἐν Χανίοις τῆς Κρήτης σύλλογος «Μίνως» 894.

Φιλολογικὸς Σύλλογος Παρνασσός σ. 80, 171, 257, 356, 434, 521, 625, 720, 802, 883, 959, 1038. — Ἐκδόσεις τῶν κατὰ τὸ 14' ἔτος ἐν τῷ Συλλόγῳ γενομένων σ. 885. Ἀριθμὸς τῶν μελῶν 886 (πρὸς. 82, 435, 884, 1039). Ἑσοδα καὶ ἔξοδα 898. Προϋπολογισμὸς 884. Δωρεαὶ 436, 888, 899, 960. Ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ 81, 887, 1038. Ἐφορὴ καὶ διάφοροι ἐπιτροπαὶ 84, 435, 524, 887, 889, 892. Ἀποφάσεις τοῦ Συλλόγου 887 ἐν αἷς καὶ τὸ περὶ ἐκμισθώσεως τῶν ἀπόρων παίδων ζήτημα 960, 1038. Περὶ ἀναθεωρήσεως τοῦ κανονισμοῦ 1038. Ἀναγνωσθεῖσαι διατριβαὶ 893 (πρὸς. 80, 171, 257, 356, 887). Ἑσπερινὰ μαθήματα 80, 893, 960, εἰσαγωγὴ τῆς διὰ προβολῆς φωτεινῶν εἰκόνων διδασκαλίας 1039. Ἐπιστημονικαὶ ἑσπερίδες 471, 892. Βιβλιοθήκη καὶ Ἀναγνωστήριον 899. Περὶ τῆς οἰκίας τοῦ Συλλόγου 889. Δίκασι 890, 954. Σχέσεις μετὰ ξένων σωματείων 894. Ἀντιπρόσωποι τοῦ Συλλόγου εἰς τὰς ἐσρτάς τῆς Πομπηίας 720, 802, 961. Ταφὴ τῶν ὄστων τοῦ ἀειδήμου ποιητοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου 892 καὶ 626 ἐνθα καὶ τὸ περὶ αὐτῶν πιστοποιητικὸν τῆς ἐν Σμύρνῃ Εὐαγγελικῆς Σχολῆς. Εὐχαριστήριον τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν διὰ τὴν ἀπογραφήν Ἀθηνῶν 436 (πρὸς. 81, 171, 356, 388). Εὐχαριστήριον τοῦ Συλλόγου πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ ἐν Λονδίνῳ φιλελληνικοῦ κοιμητηρίου 523 καὶ ἀπάντησις αὐτοῦ 524.

Συνέδριον Ἑλληνικῶν Συλλόγων· ἑναρξίς αὐτοῦ καὶ διαίσεις εἰς τμήματα σ. 257 (πρὸς. 80, 171, 257, 356, 887).

Περὶ οὐδὲ καὶ τοῦ Συλλόγου. — α') «Παρνασσός» 887. Ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου πρὸς τοὺς γυμνασιάρχας συνιστῶντος τὸν «Παρνασσόν» 4. Ἡ ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἐπιτροπὴ 4, 81. — β') «Νεοελληνικὰ Ἀνάλεκτα» 887, ἐπιτροπὴ αὐτῶν 524.

† Σημειώσεις περὶ τῶν κατὰ τὸ 1879 ἀποθανόντων μελῶν τοῦ Συλλόγου, σ. 886. Νικολάου Νικοκλέους 435, Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου 627, Λέοντος Μελά 884, Ἑρμανουὴλ Κοκκίνου 1039 ἐπιτίμων Ἰωάννου Κρασσᾶ ἀντεπιστέλλοντος ἐν Κεφαλληνίᾳ 81, καὶ τοῦ εὐεργέτου Ἐπαρινώνδα Δαληγεώργη 889 (πρὸς. 435).

Σχολαὶ τῶν Ἀπόρων Παίδων ὑπὸ τοῦ «Παρνασσοῦ» ἰδρυμέναι. Κοσμητεία τῶν Σχολῶν 524. — α') Τῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν διδάσκαλοι καὶ διδασκάλαι μαθήματα 895, ἐξετάσεις 434, 521, 895, ἀριστεύσαντες καὶ ἀπολυθέντες μαθηταὶ 522. Οἰκονομικὰ τῆς Σχολῆς 896, εὐεργετικὸς ὑπὲρ αὐτῆς χορὸς 81. Μουσικὴ ἑσπερίς 897, 1038. Συμπόσιον τῶν μαθητῶν 356. Ὑπνωτήρια 434, 884, 960 1038. — Τῆς Σχολῆς Σύρου ἐξετάσεις 522, 524, μουσικὸς θιάσος 897, λαχεῖον ὑπὲρ ἰδρύσεως Τεχνουργείου 960. — Τῆς Σχολῆς Καλαμῶν ἐξετάσεις 625 (πρὸς. 524,

884). Τῆς Σχολῆς Χαλκίδος διόλυσίς 887 (πρβ. 356, 524, 802). — Σχολὴ Πατρῶν 524, 625. — Τῆς Σχολῆς Ζακύνθου ἐξετάσεις 625 (πρβ. 524, 884). — Τῆς Σχολῆς Ἀνδρου ἐξετάσεις 523 (πρβ. 471, 524, 883, 887). — Σχολὴ Νέας Πικέρυης ἐν Ἠλείῳ 434, 523, 625, 720, 802, 884, 887—8. — Σχολὴ Τραγανοῦ τοῦ δήμου Μορτουντίων ἐν Ἠλείῳ 720, 884, 960. — Σχολὴ τῶν παρὰ τὰς Ἀθήνας χωρίων 625. — Πρότασις περὶ συστάσεως Σχολῆς ἐν Γυθείῳ 898.

Γ' ΝΕΩΤΕΡΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ὁ ῥῶτος ποιητὴς Πούσκιν ὡς φιλέλλην ἐξεταζόμενος ὑπὸ Κ. Α. Παλαίου λόγου σ. 159.

Ἐρνέστος Ρενάν ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ὑπὸ Ν. Κεζέζη σ. 416.

Ἡ μυθιστοριογραφία ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1860 ὑπὸ Α. Φρεδασίλη σ. 498, 574.

Βαγιέρδος Τέυλωρ μετάφρ. Μ. Ν. Δαμιράκη σ. 935.

Ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ δημώδους γερμανικοῦ δράματος δόκτωρος Φαύστου 872. Τατράστιχον Μιχαήλ Ἀγγέλου 182, 451 μετὰ μεταφράσεως. Ποιήματα τοῦ ῥώσου ποιητοῦ Πούσκιν. Ἀποσπάσματα τοῦ λόγου τοῦ Ρενάν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ 418, 421, 232. Ὁ Ρενάν ἐγένετο δεκτὴς ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ οὐχὶ ἕνεκα τῶν δοξασιῶν αὐτοῦ, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ πεζοῦ λόγου του, ἐν ᾧ ἀποδείκνυται ἀληθὴς ἀριστοτέχνης 425. Ὁ Μολιέρος ἐμιμήθη ἐν τῷ «Ἀκουσίῳ ἰατρῷ» τὸν «Μανδραγόραν» κωμῳδίαν τοῦ Μακιαβέλλη 20. Πῶς τιμωροῦνται κατὰ Δάντην οἱ ὑποκριταὶ ἐν τῷ Ἀδῇ 734. Περὶ πόλεις τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βιρμιγγάμης 720. Εἰσαγωγὴ νυκτερινῆς περιπαλίας ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βοστόνος 720. Χαρακτηρισμὸς τῆς τραγωδίας ἐπὶ Αουδοβίκου ΙΔ' καὶ ἐπιδράσεις τῶν αὐλικῶν ἐπὶ τῆς γαλλικῆς φιλολογίας 566.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

Περὶ τοῦ ἐν Θεσπρωτίᾳ τῆς Ἠπείρου μεσαιωνικοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Δονάτου ὑπὸ Ἀθανασίου Πετρίδου τοῦ ἐκ Δροβιανῆς τῆς Ἠπείρου, σχολάρχου Θουρίας σ. 123.

Αἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφαὶ (ἦτοι ἐκθέσεις τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ διευθυνόντων τὰς ἀνασκαφὰς Γερμανῶν) μετάφρ. Σ. Π. Α. σ. 152 καὶ 329.

Τὰ ἐπιστημονικὰ περίσμηκτα τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀνασκαφῶν, ἀνέγνωσμος Ἐρνέστου Κουρτίου μετάφρ. Σ. Π. Α. σ. 366.

Ὁ λεγόμενος τάφος τοῦ Εὐτροπίου ὑπὸ I. Μόρδτμυν υἱοῦ, μετάφρ. Σ. Π. Α. σ. 430.

Ῥωμαϊκὰ ἀρχαιολογήματα συλλεγόμενα ὑπὸ Σ. Κ. Σ. σ. 518.

Ἀνασκαφαὶ καὶ ἀποκαλύψεις κατὰ τὴν παλαιὰν Σύβαριν ὑπὸ F. Barnabei μετάφρ. Σ. Κ. Σκελλεροπούλου σ. 609.

Περὶ τῶν ἐν Τεγέᾳ ἀνασκαφῶν ὑπὸ Π. Α. Καββαδία σ. 796.

Τὸ ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον Τεγέας ὑπὸ Π. Α. Καββαδία σ. 878.

Ὁ ἐν Χιζωνεῖᾳ Λέων σ. 623.

Ὁ ἐν τῇ νήσῳ Κέφ Λέων σ. 883.

Πομπήαι καὶ Ἡράκλειον ὑπὸ Μιχαήλ Ruggiero μετάφρ. Σ. Π. Α. σ. 854.

Περὶ ἀρχαίου τινὸς Πύργου τῆς νήσου Ἀνδρου ὑπὸ Α. Μηλιαράκη σ. 1013 (πρβ. 881).

Ἀρχαιολογικὴ ἐν Ἀθήναις Ἑταιρία σ. 75.

Ἀρχαιολογική ἐν Δοξάτῳ τῆς Ἀνατολ. Μακεδονίας Ἑταιρία σ.

Γαλλικὴ ἐν Ἀθήναις Σχολὴ σ. 76 ἀρχαίνει τῶν μελῶν αὐτῆς τὸ 1878.

Γερμανικὴ ἐν Ἀθήναις Σχολὴ σ. 77, 353, 957, 1037 (περιεχόμενα τοῦ περιοδικοῦ), 1038.

Ἀρχαιολογικαὶ εἰδήσεις σ. 78, 169, 253, 355, 433, 520, 719, 800, 881, 958.

Ἀνασκαφαὶ ἐν Ἀχαρναῖς σ. 353, 801. Ἐν Δῆλῳ 718. Ἐν Ὀλυμπίᾳ 169, 125, 800, 881. Ἐν Πάρῳ 953. Ἐν Τεγέᾳ 551, 622, 717, 796. Ἐν Τροίᾳ 434. — Ἐν Τώρῳ 624 (Ἱερᾷ ὁδῷ καὶ Λατίνῳ ὁδῷ). Ἐν Συδάρει 521, 609. Ἐν Χερσῶνι ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς καὶ Ἱστορικῆς ἐταιρείας τῆς Νοτίου Ρωσίας 759.

Ἀρχαιοτάτητες. Εὐρήματα ἐν Ὀλυμπίᾳ: Ζεὺς γυμνὸς κρατῶν ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ, κεραυνόν, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ ἀετὸν, νεανίας γυμνὸς 521. ἄγαλμα Νεμέσεως Τύχης κεφαλὴ τοῦ γονατίζοντος παιδὸς ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος ἀριστα διατηρουμένη, κεφαλὴ τοῦ αὐτοκράτορος Γίτου, ἡ κεφαλὴ τῆς Νίκης τοῦ Παιωνίου κατεξοσμένη 882. Σφίγγς δικέφαλος, λέων καὶ γοργὼν ἀρχαῖα 521. Τὸ βουλευτήριον τῶν Ἑλλήνων, τὸ ἐσφαλμένως ὀνομασθὲν κατ' ἀρχὰς Λεωνίδαϊον καὶ μέρος τοῦ θριγκοῦ τοῦ Πελοπίου, καὶ τεμάχια τῶν ἀετωμάτων καὶ μετοπῶν, ὧν ἐν προσαρμοσθὲν τῷ Κλαυδίῳ ἀνεπλήρωσεν ἐντελῶς τὸ κάλλιστον τῶν ἔργων τοῦ ἀνατολικοῦ ἀετώματος 524. Κεφαλὴ μετόπης ὑψηλῆς εἰκοσιτριῶν ὀρεκατομ. πωγωνοφόρος, Ἡρακλέους πιθανώτατα, ἀριστα διατηρουμένη, ἀριστερὸς ποὺς προσαρμοσθεὶς τῇ Νίκῃ τοῦ Παιωνίου, τὸ πρόσωπον μαρμαρίνης κεφαλῆς, ἔλασμα χαλκοῦν φέρον ἔκτυπον Ἡρακλῆα τοξόοντα, πλάξ χαλκῆ ἐνεπίγραφος, γάλκινον ἀγαλμάτιον Ἑρμοῦ καλῆς ἐργασίας, πολλὰ νομίσματα 169, δύο ἀκέφαλοι ἀνδρικοὶ κορμοὶ καὶ εἰς γυναικεῖος ῥωμαϊκῶν χρόνων, κεφαλὴ ἀγενοῖου μαρμαρίνη προσαρμοσθεῖσα τῷ ἐξηπλωμένῳ ποταμῷ Κλαυδίῳ, καὶ κεφαλὴ γυναικεὶς ἐστερμένη τριᾶκοντα καὶ ἐνὸς ὀρεκατομέτρων 553. — Στήλη τοῦ Διούσια ἐνεπίγραφος ἐν τῷ Ἀρχαιολογικῷ Μουσείῳ Ἀθηνῶν σώζουσα ἔχνη γραφῆς ῥυθμοῦ ἀρχαίου ὡς τὸ ἀνάγλυφον τοῦ Ἀριστίωνος, περιγραφὴ τῆς γραφῆς 78, ἀντιγραφείσης ὑπὸ τοῦ ζωγράφου Θεοδοίου 169. Περιγραφὴ καλλίστου ἀγάλματος εὐρεθέντος ἐν τῷ δήμῳ Κλειτορίας τῶν Καλαβρύτων 79 (πρὸς «Παρνασσού» τόμ. Β' σελ. 973). Ἐν Μεσσήνῃ πλησίον τῶν ἐρείπων τοῦ ἀρχαίου ναοῦ ὑπάρχει ὑπὸ βάτων περικυκλωμένον ἀνάγλυφον σύμπλεγμα ἀριστοῦργημα τέχνης παριστῶν τὸν Μελέαγρον καταδιώκοντα τὸν Καλυδώνιον κάπρον μετὰ τεσσάρων κυνῶν 842. Τὸ μόνον ἐκ σωζόμενον ὀχυρωματικὸν λείψανον εἶνε ὁ ἐν Μεσσήνῃ ἀκέραιος ἱεράμενος πύργος, χρήζων ὁμῶς ἐπιμελείας τινὸς ἵνα μὴ καταστραφῇ 842. Σώζεται δὲ καὶ τὸ Δίπυλον ἀκέραιον, οὗ ἐκατέρωθεν ἐκτείνεται ὁ περίβολος τῆς πόλεως ἐν δικαίως ἐθαύμασεν ὁ Πασανίας 842. Ἐντὸς δὲ τοῦ περιβόλου τούτου σώζονται ἐρείπια θεάτρου ὁμοίου πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις Διονυσιακόν, παρὰ τὸν ναὸν τοῦ ἀγίου Νικολάου ἐνθα σώζεται καὶ τις ἐπιγραφὴ. Σώζονται δὲ καὶ ἐρείπια τοῦ Σταδίου καὶ ἀρχαίου τινὸς ναοῦ 842. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐρείπων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰθωμάτα Διὸς εἶν' ἐκτεσμένη ἐκκλησία τῆς Παναγίας ἡ τὸ καθολικὸν ἐπονομαζομένης 838. Ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Μεσσήνης ὑπῆρχε τὸ μέγαρον τῶν Κουρήτων οὗ ἡ θέσις νῦν διακρίνεται ἐκ τῶν ἐρείπων ἕτινα κοινῶς ὀνομάζονται ἡ τὸ Παλάτι, ἐνθα ὑπορρεῖ καὶ νῦν τὰ ὕδωρ, ὅπερ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πασανίου ὑπέρρεε πλησίον τῆς ἀγορᾶς 842. Τὰ ἐν Μήλῳ εὐρεθέντα τρία ἀγάλματα ἀγυρασθέντα ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολ. Ἑταιρίας ἐντὶ 57 χιλ. δρ. μετακομισθέντα εἰς Ἀθήνας κατετέθησαν ἐν τῷ Ἀρχαιολ. Μουσείῳ 882. Ἀγάλματα καὶ ἀνάγλυφα καλλίστης τέχνης καὶ μεγίστης ἀξίας ἐν χωρίῳ Γραμματικῷ τοῦ δήμου Μαραθῶνος 882. Ἡ παρὰ τὰς Ἀχαρνας Λυκότρυπα εἶνε τύμβος ἀρχαιότατος καλύπτων θολοσκεπεῖς τάφους, οἱ οἱ τῶν Μυκηνῶν ὁ παρὰ τὸ Ἡραῖον καὶ οἱ τοῦ Σπάτα 353. Περιγραφὴ τῆς Λυκότρυπας 354. Ἐν τῇ Λυκότρυπᾳ εὐρέθησαν κέραμοι ἀγγείων ὁμοίων ἀκρ. ὄντος πρὸς τὰ εὐρεθέντα ἐν Μυκῆναις 355, καὶ ὅλκινα κοσμήματα ὁμοία πρὸς τὰ ἐκ τῶν τάφων τῶν Μυκηνῶν καὶ τοῦ Σπάτα, καὶ πέταλα χρυσᾶ καὶ ἐλεφάντινα 355. — Στὸς Πριγκίλην ἐν Ὀλυμπίᾳ ἡ καὶ Ἑχούς Στοὰ λεγομένη διὰ τὴν ἐκτεσμένην αὐτῆς ἀντήχτησιν 553. — Ναὸς Ἀλέας Ἀθηνῶν ἐν Τεγέᾳ 521, 796 (εὐρέθησαν σπουδαῖα ἀρχιτεκτονικὰ τῶν ναοῦ μέλη καὶ κοσμήματα, πλάξ ἐκ τοῦ γέισου μετὰ σταγόνων, εἶδος περιέργου Ἰωνικοῦ κιονοκράνου, σπόνδυλοι δωρικῶν κιόνων κατλ. 623. — Σπουδαιότατον ἀναθηματικὸν ἀνάγλυφον εἰκονίζον τὸν Ἀδρην κα-

θήμενον ἐπὶ θρόνου τὴν Περσεφόνην Δῆμητρα καὶ δύο παρθένας, ὧν ἡ τελευταία προσέχεται 623. — Ἀναθήσεις ἐπὶ τοῦ Ἡσυχίου λόφου ἐξ ἀγαλμάτων τετρασμήνιων 518. Χαρτοφάγος εἰρηθεὶς ἐν Ἰππεσσαλονίκη 153, περιγραφή τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἀναγλύπτου παραστάσεως 5 ἔ. Ἐν Μακεδονίᾳ παρὰ τὰ Βιτωλικά ἔνθα ἡ ἀρχαία Ἡράκλεια τάφο-μακρμαίνοντος μετ' ἀναγλύπτων κεφαλῶν Μεδούσης 451, καὶ ἐνεπίγραφον ἀνάγλυφον 255, ἐν δὲ τῇ θέσει Δελφικαίου (τιδεραι πύλαι) τῆς Βορείου Μακεδονίας ἐπιταφία πλῆξ ἐνεπίγραφος. Ἐπιγραφὴ ἐπιτάφιος ἐν Παρναυθίᾳ 130. Ἀνάδοτον φήμισμα Παιριῶς 799. Ἑλληνικὴ ἐπιγραφὴ εὐρεθείσα κατ' αὐτὰς ἐν Ἀγγλίᾳ 170. Ἀνακάλυψις Νεκροταφείου ἐν Πάτρῳ ἀρχαιοτάτου (600 π. Χ.) περιέχοντος πῆλιν ἀγγεῖα τέχνης ἀξέστου, σαρκοφάγους, νομίσματα χαλκᾶ καὶ ἀγάλμα γυναικείον σῶον καὶ ἀρίστης τέχνης 958. Ἀνακάλυψις νέου θησαυροῦ ἐν Τροίᾳ ἐκ μακρῶν χρυσῶν ἀλύσεων καὶ χρυσῶν δίσκων 431. — Ἑρείπια ναοῦ ἐν Δελφίνῳ μεταποιηθέντος εἰς χριστιανικὸν κατὰ σχεδὸν βυζαντινὸν 127. Ἑρείπια ναοῦ βυζαντινοῦ ἐν τῇ θέσει Λαμπεδίτρα σώζοντος καὶ μουσειωτὸν ἔδαφος 130. Βυζαντινὰ τεῖχη ἐν Τεγίᾳ 622. Τῆς ἀρχαιοτέρας Εὐβοίας (ἐν Ἰππερῳ) ἐρείπια παρὰ τῇ κόμῃ Βορέᾳ 138. Τετραγώνος πύργος ἐν τῇ μονῇ Ἀγίας Μαρίας ἐν Κέῳ 1016. Ἡ μονὴ ἐν Ἀνδρῳ ἀρχαιότες ἢ φέρουσά πως γὰρ-κτῆρα μνημείων εἶνε ὁδὸς τὴν κόμην Ἀγίου Πέτρου τοῦ δήμου Γαυραίου σωζόμενος πύργος 1017, οὗ ἡ πύλη ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἐν Μονήναις τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀτρίως 1014. Τὸ μόνον ἐν Σμύρνῃ ὑπάρχον ἐνετικὸν ἔχον εἶνε ἀνάγλυφον ἐπὶ πέτρας παριστῶν τὸν Ἅγιον Μάρκον ἐν μορφῇ λέοντος περρωτοῦ 251. Κυκλώπεια ἐρείπια καὶ χαμηλὴ πύλη μετὰ κυλιστῶν παραστάδων παρὰ τὴν ἑρμῶν κόμην Βέλιανη, ἧτις ἴσως εἶνε οἱ ἀρχαῖοι Ἑλινοὶ 131. Τειχίσματα βιομαζῶ ἐν Παρίσι 170. Τάφος τυρρηκίδος 519. Ἀνακάλυψις κατὰ πρῶτον νεκροταφείου τῆς λιθίνης ἐποχῆς ἐν Ρωσίᾳ 256. Ὀδελίσκος 801. Ἐπισκευὴ τοῦ ἐν Βενετίᾳ διαστήμου πλάτρου τῶν δογῶν 802. Βενεταῖα Ἀφροδίτη ἐν Λούβρῳ 434. — Ἐξ ἐρειπίων εὐρεθέντων ἐν Θήρᾳ ἀποδείκνυται ὅτι 3800 π. Χ. ἔτι οἱ Θερραῖοι ἦσαν πεπολιτισμένοι καὶ εἶχον ἐπιχιδίας ἐμπορικὰς μετὰ τῆς Μίλου καὶ Ἀνάφης 801. Ἐκ τῶν ἀνευρεθέντων τάφων μονομάχων ἐν Νεμύσῳ δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ τῆς πόλεως ταύτης ἐτελοῦντο ἀγῶνες μονομάχων, ὅπερ ἐθεώρειτο τέως ἀμφισβητήσιμον 519. Ἡ ἰταλικὴ πόλις Ορνίετο ἐτχηματίσθη ἐκ τοῦ λατινοῦ urbs velus 519. Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς ἐτήχθησαν ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ τῆς πεδιάδος αὐτῆς πλείονα τῶν ἑξηκοντακισχιλίων ἀγαλμάτων 558. Ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου πρὸς τοὺς μοιράρχους κλπ., πρὸς ἐπιτήρησιν τῶν ἀρχαιοτήτων 882. Διάταγμα τοῦ ἡγεμόνος Σέρμου περὶ τῆς διασώσεως τῶν ἀρχαιοτήτων 883. Κατάσχεσις ἐν Παιραιῖ ἀρχαιοτήτων 800. Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς γενικῆς ἐν Ἰταλίᾳ διευθύνσεως τῶν Μουσείων καὶ ἀνασκαφῶν ὁ 2' τόμος τῶν Documenti inediti per servire alla storia dei Musei d' Italia περιέχων καταλόγους διαφόρων συλλογῶν ἀρχαιοτήτων 255. Ἑλλήνες μέλη τοῦ ἐν Βερολίνῳ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου 355.

Ἐπιγραφαὶ σ. 79, 130, 170, 254, 255, 431, 433, 519 (λατινική), 520, 624, 719, 720, 799, 838, 883, 1018—1026. Περίληψις τυρρηκῶν ἐν Χαλκίδι ἐπιγραφῶν 433, 434.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ, ΗΘΗ, ΕΘΙΜΑ.

Ὁ μῦθος τοῦ Φρύστου ὑπὸ Α. Barine μετ' ἀφρ. II. I. Φ. σ. 863.

Μακεδονικὰ κ' Γλωσσαι. 6' Ἡθῆ καὶ ἔθιμα (συνλεγόμενα ὑπὸ ἐν Δοξάτῳ τῆς Ἀν. Μακεδονίας Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίαις) 953.

Ἡ χελιδόνα ἐν Μακεδονίᾳ σ. 956. Ἐθιμον κορινθιάτατον ἐν Ῥωσίᾳ 964. Σφαγαὶ τοῦ μεγάλου ἔθνους ἐν Ἀφρικῇ 260. Ὁ χορὸς τοῦ Ἑλίου παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς Σινδ 723. Οἱ Κινέζοι θέλοντες νὰ ἐκδικηθῶσι τοὺς ἑχθροὺς τῶν ἀποκτενοῦσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν ἵνα αὐτοὶ θεωρηθῶσιν ὡς δολοφόναι 674.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ.

Δημιώδους ἐπιστήμης σειρά Γ' περί ἠθικοῦ νόμου ὑπὸ Π. Βράιλα Ἀρμένη σ. 629, 725.

Φιλοσοφία τῆς Τέχνης ὑπὸ Η. Ταιπε μετάφρ. Α. Α. σ. 437, 546.

Μελέτη περί τοῦ πρώτου ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ὑπὸ Ἰγν. Μοσχάκη σ. 805.

Ὁ Μηδενισμός ἐν Ῥωσίᾳ ὑπὸ Ν. Καζάκη σ. 965.

Ἡ ἀθνηταία τῆς ψυχῆς καὶ τὸ συνέδριον τῶν ζώων μετάφρ. Γ. Δ. Μαρινάκη σ. 54.

Οἱ τρεῖς ἱεράρχαι ὑπὸ Α. Διομήδους Κυριακοῦ σ. 95.

Ὀμιλίαι ἀπολογητικαί. Α' περί Ἀληθείας ὑπὸ Ἰγν. Μοσχάκη σ. 261.

Ἡ μεταρρύθμισις ἐν τῇ δυτικῇ ἐκκλησίᾳ. Ἡ νέα ἐκκλησία τοῦ Ὑακίνθου μετάφρ. Ἰγν. Μοσχάκη σ. 385.

Μελέτη περί Αὐγουστίνου ὑπὸ Α. Διομήδους Κυριακοῦ σ. 525.

Ἡθικός νόμος εἶναι ὁ νόμος τοῦ τέλους ἦτοι τοῦ προσρισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος 634 (πρὸς 631), ὅστις εἶναι τὸ νὰ τείνῃ ὁ ἀνθρώπος διὰ πασῶν τῶν ἐνδύμενων αὐτοῦ πρὸς τὸ ἀπείρον τουτέστι πρὸς τὸν Θεόν 640 Ἰπποκρίμενον τοῦ ἠθικοῦ νόμου εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ὡς ὑποκείμενον τοῦ φυσικοῦ νόμου εἶναι ἡ ὕλη 633. Ἡ πρέπει νὰ ἀρνηθῶμεν τὸν Θεόν καὶ πᾶσαν ἀλήθειαν, ἥ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ ἠθικός νόμος ἐκὼν δὲν πληρῶται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, πληροῦται ἀλλοχρῶς καὶ ὅτι τὸ ἡμέτερον πνεῦμα τείνον υἱοῦσι πρὸς τὸ ἀπείρον ἔχει προσρισμὸν ἀθάνατον 639. Οὐ μόνον ὁ νοῦς καὶ ἡ γλῶσσα διακρίνουσι τὸν ἀνθρώπον τοῦ ζώου, ἀλλὰ καὶ ἡ φυσικὴ, ζωτῆρὰ καὶ ἐνδεδεχτὴς ἐπασχόλησις τοῦ ἀνθρώπου περί τὰ πέραν τοῦ τάφου 812. Τὸ καθῆκον τῆς εὐσεβείας δὲν εἶναι ἀποκύημα τῆς ἀμαθείας ἢ τῆς δεισιδαιμονίας 742. Ἐκπληροῦται διὰ τῆς λατρείας καὶ τῆς προσευχῆς πρὸς τὸν Θεόν 712. Γελοῖοι ἰσχυρισμοὶ κατὰ τῆς προσευχῆς 743 καὶ 744. Ἀντίρρσεις τῶν κατὰ τῆς προσευχῆς ἐπιχειρημάτων 743. Ἡ ἐν ἀρετῇ ζωὴ εἶναι ζωὴ σύμφωνος πρὸς τὴν ἀληθινὴν ἡμῶν φύσιν, πρὸς τὸν ἐρθὸν λόγον, πρὸς τὸν ἠθικὸν νόμον, πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, διότι πάντα ταῦτα εἶναι ταυτῶς 745. Τί διδάσκουσι περί τοῦ Θεοῦ οἱ πρὸ τοῦ Σωκράτους φιλόσοφοι 265, τί περί ψυχῆς 266. Ὁ Σωκράτης προσήγγισε μᾶλλον τῶν ἄλλων εἰς τὴν ἀλήθειαν περί τῆς ψυχῆς 266. Τὸ ζήτημα περί τῆς σχέσεως ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν εἶναι μυστήριον τῇ φιλοσοφίᾳ 266. Αἱ περί τῆς θεϊότητος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀποδείξεις εἶναι ἐσωτερικαὶ καὶ ἐξωτερικαί· ἀνάπτυξις τῶν ἐσωτερικῶν 261. Τί ἐστὶ πάθος 726 Ε'. Τὸ πάθος συνιστᾷ ἢ ἀγάπη ἢ τὸ μῖσος παρετεινόμενα καὶ μεταβαλλόμενα εἰς ἕξεις καὶ κορυφούμενα διὰ τῆς φαντασίας 728. Περὶ ἀγάπης 729 καὶ 739. Κυριώτερον ἀντικείμενον ἀγάπης καὶ μίσους εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος 729. Ἐρως ἢ ἀγάπη τοῦ ἀτέρου φύλου 730 Ἡδὼς ἀνεπτόχθη ὁ ἱπποτικὸς λεγόμενος ἔρως, πάθος ἄγνωστον τῇ σοφίᾳ καὶ ἀρρενωπῇ ἀρχαϊότητι 660. Αἴσθημα τῆς καθολικῆς ἀδελφότητος εἰσχυρὴν ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν 731. Τὸ εὐγενέστατον καὶ ὕψιστον τῶν παθῶν εἶναι ἡ πρὸς τὸν Θεόν ἀγάπη 731. Τίνες οἱ λόγοι δι' οὓς ὁ ἀνθρώπος μισεῖ τὸν ἀνθρώπον 732. Ἐλευθερία ἀπεριόριστος εἶναι θεωρητικῶς μὲν ψεῦδος καὶ παραλογισμὸς πρακτικῶς δὲ ἀτομικὸν καὶ κοινωνικὸν κακοῦργημα 735. Ἡδὼς πρέπει νὰ θεωρηται ἢ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἰσότης 736. Δίκαιον εἶναι τὸ σύνολον τῶν ἐγγυήσεων δι' ὧν ἀσφαλίζεται τὸ σέβας τῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν δικαιωμάτων ἐκάστου. 737. Περὶ τῶν κοινωνιστικῶν διδασκαλιῶν 740. Ἀπογοητευμένη εἶναι ἡ προσπάθεια ἠθικολόγων τινῶν ἵνα κατασκευάσωσιν ἠθικὴν ἀνεξάρτητον 742.

Τί ἐστὶ τέχνη καὶ ὁποία ἡ φύσις αὐτῆς 443. Πάντες εἶναι αἱ μεγάλαι τέχναι· ποίησις, γλυπτικὴ, γραφικὴ, ἀρχιτεκτονικὴ καὶ μουσικὴ, ὧν αἱ τρεῖς πρῶται ἀρετηρίαν ἔχουσι τὴν μέμνησιν 443, 457, ἡ δὲ μουσικὴ καὶ ἀρχιτεκτονικὴ συνιστᾷ μαθηματικὰς σχέσεις 457. Τὸ τέλος τῆς τέχνης δὲν εἶναι ἡ ἀκριβὴς μέμνησις 448, παράδειγμα ἐκ τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς φιλολαγίας 449. Μέχρι τίνος δέον νὰ περιορισθῇ ἡ μέμνησις 449

(πρβ. 457). Ὁ τοῦ τεχνίτου βίος διαιρεῖται εἰς δύο περιόδους 443, παράδειγμα δὲ Γάλλος δραματικὸς Κορνήλιος 444. Ἡ νεωτέρα καλολογία ἢ αἰσθητικὴ κατὰ τὴν διαφέρει τῆς ἀρχαίας 442. Ἀποδόμειρά τις ἔθικα εἶνε ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἀνάπτυξιν διανοητικῶν τινῶν προσόντων 548, τίς ἡ δύναμις αὐτῆς ἐπὶ τῶν προϊόντων τῆς τέχνης καὶ διάφοροι ὑποθέσεις περὶ τούτου 549, ἱστορικὴ ἀπέδειξις τοῦ νόμου τούτου 552. Τί καλεῖται νόσος τοῦ αἵματος 990, 568, ἀποτελέσματα αὐτῆς ἐπὶ τῆς τέχνης ἐν γένει 569 καὶ μάλιστα τῆς μουσικῆς 570. Πῶς ἀνεπτύχθη ἡ γλυπτικὴ 557. Χαρακτηρισμὸς τῆς Γοτθικῆς ἀρχιτεκτονικῆς 561.

Πόθεν ἐγεννήθη ἐν Ῥωσίᾳ ἐν μὲν ταῖς ἀνωτέραις τάξεσιν ὁ μηδενισμὸς ἐν δὲ ταῖς κατωτέραις ὁ κοινωνισμὸς 974. Τί ἐστὶ μηδενιστὴς 979, 980 σημ. Τὴν πρώτην ὥθησιν εἰς τὸν μηδενισμὸν ἐδωκεν ὁ Ἀλέξανδρος Χέρτσεν εἰς τῶν μεγίστων συγγραφέων τῆς Ῥωσίας 972, γράφας πλὴν ἄλλων καὶ μυθιστόρημα «τίς πταίνει» 973. Πρόγραμμα τῶν μηδενιστῶν 981, ἐπαναστατικὴ προκήρυξις 982. Κεφαλὴ τῆς νέας μηδενιστικῆς τάξεως ὁ Μιχαὴλ Βακουνίνης 985, γενόμενος εἰς τῶν διοργανωτῶν τῆς διαθρήτου Διεθνούς, ἰδρύσας ἔπειτα τὴν νέαν διεθνή ἐταιρίαν 987, πρόγραμμα αὐτῆς 987 καὶ σημ. *Γγ, καὶ Ἐλευθερία» εἶνε τὸ σύμβολον τῶν μηδενιστῶν 974, αἰτινες ἀποκαλοῦσι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν μέγαν μηδενιστὴν 981. Ὅποια τις εἶνε ἡ κοινωνικὴ τάξις ἡ σήμερον καλουμένη Βοεμοί 991. Τὰς αὐτὰς ἀρχὰς ἔχουσιν οἱ λεγόμενοι Βοεμοί, οἱ διεθνεῖς, οἱ κοινωνισταὶ καὶ οἱ μηδενισταὶ 993. Πνευματικὸς καὶ ἐκπαιδευτικὸς ἐπαρχιακὸς σύνδεσμος ἐν Β. Ῥωσίᾳ κατὰ τῶν κοινωνιστῶν καὶ τῶν σοσιαλιστῶν 82. Συγγράμματα πρὸς ἀποσέβησιν τοῦ κοινωνισμοῦ 964.

Διατί ὁ μὲν Ἅγιος Βασίλειος ἐπινομάσθη μέγας 36, ὁ δὲ Ἅγιος Γρηγόριος θεολόγος 101, 103, ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος 101, ὅστις ἦτο ὁ Δημοσθένης τῶν χριστιανῶν συνενῶν τὴν πολυμαθεῖαν καὶ τὸ περὶ τὰς Γραφὰς ἐντρίβας τοῦ Βοσσουέτου, τὰς ψυχολογικὰς γνώσεις τοῦ Ἰωαννῆνος, καὶ τὴν περὶ τὰς σκέψεις λογικὴν ἀκρίβειαν τοῦ Βουρδαλοῦ 109. Δεῖγμα τῆς πόλμης τοῦ Χρυσοστόμου 103. Κατηγορήθη ποτὲ ὅτι ἐν ᾧ ἦτο ἀρχιεπίσκοπος ἔζη βίον λιτὸν καὶ πτωχὸν ὡς ἀπλοῦς μοναχός 109. Δεῖγμα τῆς πόλμης τοῦ ἁγίου Βασιλείου 99 καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ 100. Ὁ ἱερεὺς Αὐγουστίνος πρῶτος εἰσήγαγε παρὰ τοῖς δυτικοῖς τὸν ἀσκητικὸν βίον 541, εἶνε ὁ μέγιστος τῶν πατέρων τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας 543, ἀλλ' ἀνέκει τῇ ὅλῃ ἐκκλησίᾳ ὡς ἀκμάσας πρὸ τοῦ Σχίσματος 526. Γινώμει νεωτέρων περὶ Αὐγουστίνου 543. Πηγαὶ περὶ Αὐγουστίνου 527. — Περὶ τῆς αἵρέσεως τῶν Μανιχαίων 529, περὶ τῶν σχισματικῶν Δονατιστῶν 535, πλάναι τοῦ βοεταννοῦ μοναχοῦ Ήλαχίου 533. Χιλιατρὸς αἵρεσις 424 σημ. Ἀἵρεσις ἐν Ῥωσίᾳ φονεύουσα βράση καὶ μεταλαμβάνουσα διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν 259. Περὶ τοῦ ἁγίου Δονάτου ἐπισκόπου Κέρρας (ἐν Πείρῳ) 426, 427 σημ. 4. Πηγὴ ἀναδύσασα δι' εὐχῆς τοῦ ἁγίου Δονάτου 428. — Πολύτιμον Εὐαγγέλιον ἐν τῇ μονῇ Αεχόδης ἐν τῷ ὁμίῳ Σινυῶνος Κορινθίας 80'. — Περὶ τῆς κόμης τῶν κληρικῶν ἐν Ῥωσίᾳ 58. Ὁ γάμος εἶνε ἐπιβεβλημένος τοῖς ἱεροῦσι τῆς Ῥωσικῆς Ἐκκλησίας. 393. Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὃν πρῶτον ἠθέλησαν νὰ ἀνακηρύξωσι πάνταν ἦτο ἕγγαμος, κατὰ δὲ τὸν ὁ αἰῶνα ὁ μάρτυς Εἰρηναῖος ἐπίσκοπος Σιρμίου ἦτο ὡσαύτως ἕγγαμος 393. Γινώμει τοῦ πατρὸς Ὑακίνθου περὶ τοῦ ὀργουισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας 389, 394. — Σταυροπηγιακὴ μονὴ τοῦ Ταξιάρχου Μιχαὴλ ἐπιλεγομένη τοῦ Ῥουκουνώτου ἐν Σύρῃ 251. Ἐκκλησία ἐν Ἀρτη καλουμένη Παρηγορίτσα 130. Ἐκκλησία ἐν Μεσσήνῃ τῆς Παναγίας ἐπιλεγομένης ἔς τὸ καθολικὸν 838. Ἀπαντες οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Τραπεζοῦντι ἐπαρχίας Ὁφείας ὁμολογοῦσιν ὅτι ἦσαν πρὸ ἐτῶν Χριστιανοί 229. — Ῥωσικὴ Ἑταιρία πρὸς διάδοσιν τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἐν Ῥωσίᾳ πρὸς ἀντιπερισπασμὸν τῶν Προτεσταντῶν 82. Καθολικὴ ἱερατικὴ Σχολὴ ἐν Πατρουπόλει ἢ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἐν αὐτῇ εἶνε ὑποχρεωτικὴ 961. Ῥωσικὸν ἔθιμον τοῦ Πάσχα 964.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΑ.

Παιδαγωγικαὶ μελέται. Περὶ τῶν δύο παιδαγωγικῶν συστημάτων τοῦ τῆ ἐμπειρικοῦ καὶ τοῦ ψυχολογικοῦ ὑπὸ Εὐστρατίου Α. Κεχαγιᾶ σ. 21,

Περὶ τῆς πρώτης καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ Π. Σ. Φωτιά-
δου σ. 211.

Διαγώνισμα τοῦ Σολλέγου πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων 215. 219.
Ἀνάλυσις τῶν συγγραμμάτων τοῦ πρώτου γυμνασιάρχου κ. Κ. Σ. Ξανθοπούλου «Πρώ-
τη καὶ μέση ἐκπαίδεσις κτλ.» 215, καὶ «Ἡ διδασκαλία τῆς ἑλλην. γλώσσης κτλ.» 219.
Περὶ ἰδρύσεως Κυριακῶν σχολείων 221. Οἱ ἐν Ὄφει τῆς Γραπτεῖου τοῦ δωμανοῦ φη-
μίζονται ὡς οἱ μάλιστα πάντων τῶν δωμανῶν πεπαιδευμένοι 229. Ἑλληνικὰ σχολεῖα
ἐν Ὄφει 230. Μόλις πρὸ ἐπταετίας ἰδρύθη ἐν Ὄφει δημοτικὸν σχολεῖον ἀντικατα-
στῆσαν τὸ ὑπὸ τῶν ἱερίων διδασκόμενα κοινὰ γράμματα συντετάμενα εἰς
τὴν πινκίδα, τὸ Κυριακίδιον (ἢ παρ' ἄλλοις τὴν φυλλάδα, τὴν ὀκτώτηρον), τὸ ψαλ-
τήριον καὶ τὸν Ἀπόστολον (εἰς ἃ ἀλλάχου ὡς π. χ. ἐν Ἀθήναις προσετίθετο καὶ τὸ
Μηνεῖον ὡς ἀνωτέτη τάξις) 231.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

Περὶ τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως τῆς δρόσου ὑπὸ Τ. Α. Ἀργυροπούλου
σ. 276.

Περὶ φωτογραφίας ἐν τῷ ὀρθόλμῳ ὑπὸ Ἑμμ. Δραγούμη σ. 395.

Φωνή, λαλιά, τεχνητὸς λόγος ὑπὸ Ἑμμ. Δραγούμη σ. 616.

Ἀλήθεια ἐν γένει καὶ ἰδίως ἐν ποινικαῖς δίκαις ὑπὸ Φ. Παρσκευαΐδου
σ. 667.

Περὶ διδασκαλίας τῆς χημείας ὑπὸ Α. Κ. Χρηστογιάννου σ. 679.

Ἡ παρ' ἡμῶν κοσμηματογραφία ὑπὸ Ἰ. Ἰσιδωρίδου Σκυλίτση σ. 696.

Τὸ Ἠφαίστεια τῆς Μεσογείου καὶ ἡ καταστροφή τῆς Πομπηίας ὑπὸ Α.
Κορδέλλα σ. 909.

Ἐγκώμιον Ἀντωνίου Ἰερωνύμου Βαλζάρδου ὑπὸ Ι. Β. Δουμαξ. Μετάφρασις
Γ. Ν. Ζαβιτσάνου καθηγητοῦ σ. 843.

Ἡ δρόσος ἢ ἐν αἰσὶ μικρῶν βανίδων ἀποσιθιμένη τὴν νύκτα ἐπὶ τῶν φυτῶν κτλ., κατὰ
μὲν τὸν Ἀριστοτέλην πίπτει ἀνωθεν, κατὰ δὲ τοὺς φυσικοὺς τοῦ 13' αἰῶνος ἀνέρχεται κάτω-
θεν ἐκ τῆς γῆς κατὰ δὲ τινα σοφὸν τὰ φυτὰ ἐκκρίνουσιν αὐτήν· ἀλλὰ πρῶτος ὁ Γάλλος Λεγοί
ἐξετέλεσε πείραμα χρησιμεύσαν ὡς ἀφειγρία τῆς ἐξηγήσεως τῆς δρόσου 276. Περιγραφή τοῦ
πειράματος καὶ ἀποδείξις αὐτοῦ 277. Ἡ δρόσος δὲν σχηματίζεται εὐκόλως ἐν ταῖς πόλεσι
διότι τὸ ψυχρὸν δὲν εἰσδύει εὐκόλως εἰς αὐτάς 278. Τίς εἶνε ἡ αἰτία τοῦ νυκτερινοῦ ψύχους,
οὐ ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ δρόσος 278. 280. Τί λέγεται νυκτερινὴ ἀκτινοβολία ἢ ἀποτέλεσμα εἶνε
ἡ τῆξις τῶν ἐπὶ γῆς σωμάτων 280 281. Πείραμα τοῦ Leslie 280. Ὅποιαι τις εἶνε ἡ εὐεργε-
τικὴ ἐπίδρασις τῆς δρόσου 286.

Ἡ συσκευή ἢ προσδιορίζουσα τὴν ἐν τῷ ἀέρι ὑγρασίαν λέγεται υδρομέτρον εὑρεθὲν μὲν ὑπὸ
τοῦ Λεγοί τελειωθὲν δὲ ὑπὸ Κορνουίτ ὅπερ εἶνε καὶ τὸ ἄριστον πάντων 277. Τὸ θερμαντικὸν
ὅπερ ὁ ἥλιος ἀποστέλλει εἰς ἡμᾶς εἶνε τοσοῦτον, ὥστε δύναται νὰ τήσῃ εἰς ἓν ἔτος στρώμα
πάχους 32 μέτρων καλύπτον τὴν γῆν ὅλην 280. Ἡ σελήνη ἐκαστὴ ἡμέρα εἶνε 28κις
μεγαλειτέρα τῆς γῆς, ὥστε θερμαίνεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου δεκατέσσαρας κατὰ συνέχειαν ἡμέρας·
δὲ οὐ μόνον δὲν ἀποφύγει ἡμεῖς ἀλλὰ καὶ θερμαίνεται ὅσον δύναται κατὰ τὰς παγετώδεις νύ-
κτας 281. Διὰ τί οἱ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν ὄρεων ἀνερχόμενοι κατακαίονται μὲν ὑπὸ
τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, καταψύχονται δὲ ἐν τῇ σκιά 282. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπορροφᾷ τὸ 1/4
ἢ τὸ 1/5 τῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν γῆν καταπεμπομένης θερμότητος 282, εἰς τοῦτο δὲ
συντελεῖ καὶ τὸ χρώμα τῶν ἀθροῶν, καὶ μάλιστα ὁ ἐν τῷ ἀέρι ἐνοπάρχων υδρατμός 283. Ἐὰν
ἐπὶ μίαν μόνην νύκτα ἐκλείψωσιν οἱ υδρατμοὶ οἱ καλύπτοντες τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος θὰ κατα-
στοραφῶσι πάντα τὰ φυτὰ ἔνεκα τοῦ ψύχους καὶ τοῦ παγετοῦ 283. Ἐπιλογισθὲν ὅτι πρὸς ἐ-
ξάμισιν ἑνὸς γράμμου υδατος ἀπαιτεῖται τόση θερμότης ὥστε πρὸς θερμάνειν ἑξακοσίων γράμ-
μων κατὰ ἓνα ἑκάστην τοῦ θερμομέτρου 283. Διὰ τί τὰ πορώδη ἀγγεῖα τῆς Αἰγίνης ψύχαι-
νουσι τὸ ὕδωρ 283. Διὰ τί αἱ δοοχερεὶς ἡμέραι τοῦ χειμῶνος εἶνε θερμαὶ 281. Τί ἐννοοῦμεν
λέγοντες ὅτι ἡ ποσότης τοῦ καταπίπτοντος υδατος ἐτησίως ἐν Ἀθήναις κατὰ μέσον ὅρον ἀ-
νέρχεται εἰς ἑννέα καὶ τριάντα ὑφικατόμετρα 284. Πόθεν προέρχεται τὸ ψυχρὸν ὅπερ αἰσθα-

νόμισα τὰς φθινοπωρινὰς ἐσπέραις εὐρισκόμενοι ἐντὸς κοιλάδων διὰ φυτῶν καλυμμένων 285. Κατὰ τὴν ἀνοιξὶν ὑπάρχει φόβος μήπως τὰ δένδρα καὶ σὶν ὑπὸ τοῦ πάγου, ὅταν ἢ μὲν νῦν εἶνα ἀνέμελος, λεπτή δὲ ἐροχὴ διέδραξε ταῦτα κατὰ τὴν ἡμέραν 285. Πῶς κατασκευάζουσι πάγον ἐν Βεγγάλῃ 285.

Περιγραφή τοῦ ὀφθαλμοῦ 395. Ὁ ὀφθαλμὸς ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ παράγει τὰ αὐτὰ φυσικὰ φαινόμενα καὶ ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ 396, 398. Ὁ ἐν Ῥώμῃ Γερμανὸς Boll ἀνεκάλυψεν οὐσίαν τινὰ πορφυρὰν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, ἣν δύναται τὴν νὰ ὀνομάσῃ ὀπτικὴν πορφυρὰν 397. Πειράματα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τῆς οὐσίας ταύτης 397, 399. Ἄγνωστον εἶνα εἰσέτι ὅποιαν τινὰ σπουδαιότητα ἔχει ἡ οὐσία αὕτη ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς ὁράσεως ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁμῶς καὶ ἀπαραίτητος 400. Θετικὴ ἡ εἰκὼν λέγεται ἐκαίνη ἐν ἣ τὰ φωταίνον μέρη τοῦ ἀντικειμένου παρίστανται λευκά, ἀρνητικὴ δὲ ἐν ἣ τὰ σκιερὰ παρίστανται λευκά. Ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ σχηματίζεται εἰκὼν θετικὴ 399.

Περιγραφή τῶν φωνητικῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρώπου καὶ πῶς παράγεται ἡ φωνή 617. Πόθεν ἐξαρτᾶται ἡ ἔντασις, τὸ ὄψος καὶ ἡ χροιά (timbre) τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς 618. Ἡ ἀνθρωπίνη φωνὴ περιλαμβάνει 3 1/2 κλίμακας ἐν ὁμῶς καὶ τὸ αὐτὸ ἄτομον δὲν δύναται νὰ περιλάβῃ πλείονας τῶν 2 1/2 κλίμακων 619. Αἱ φωναὶ διακροῦνται εἰς πέντε κατηγορίας ἀναλόγως τοῦ ὕψους αὐτῶν κατὰ τὸ παρατιθέμενον διάγραμμα ὅπερ δεικνύει τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ ὄψος τῶν τόνων ἐκάστης φωνῆς 619. Πῶς κατασκευάζεται ἡ ἐκκοήνησις τῶν διαφόρων πινυμένων καὶ τῶν συμφώνων 620. Πῶς μηχανήσουσι νὰ δουλεύσιν οἱ καφάλακοι 621. Κατὰ πρῶτον τὸ 1873 ὁ Γερμανὸς χειρουργὸς Billroth ἐπεχείρησε καὶ ἐπέτυχε νὰ ἀντικαταστήσῃ διὰ τεχνητοῦ λάρυγγος τὸν ἀποκοπέντα φυσικὸν λάρυγγα ἀσθενοῦς τινος ἐν Βιέννῃ 621. Εἰς τί συνίσταται ὁ τεχνητὸς λάρυγξ 621. Ὁ φέρων τεχνητὸν λάρυγγα δύναται νὰ λαλῇ εὐκόλως καὶ καθαρῶς 622.

Τινὲς ἔντα εἰσηγήσωσι διατὶ ὁ πύθγκος ἔχει τέσσαρας χεῖρας ὁ δὲ ἄνθρωπος δύο χεῖρας καὶ δύο πόδας, ἰσχυρίσθησαν ὅτι καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶχε τὸ πρῶτον τέσσαρας χεῖρας ἀλλ' ἡ χρῆσις τοῦ ὑποδήματος μετὰ πολλὰς γενεάς συνέσφιγξε βαθμηδὸν τοὺς δακτύλους, παρεμόρφωσε τὴν χεῖρα καὶ τέλος τὴν μετέβαλεν εἰς πόδα 807. Σύγκρισις τῆς ζωῆς τοῦ ἀγριωτάτου τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ τελειοτάτου τῶν ζώων 815. Κατὰ τοὺς δαρβινικοὺς ὁ κύων ὁ τοῖμων πρὸ τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ ἀγαπῶν αὐτὸν εἶνε θρησκευτικὸν ζῷον 83. Ὁ δαρβινισμὸς δὲν ἐξήγησεν εἰσέτι τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἡ ὑπόθεσις τῆς φυσικῆς διαλογῆς εἶνε ἀνεπαρκὴς εἰς ἐπίλυσιν τοῦ προβλήματος περὶ τῆς ὁρχῆς τῆς ἀνθρωπότητος 816.

Τὸ ἰσχυρότατον τῶν ἐπιχειρημάτων κατὰ τῆς θανατικῆς πινυῆς εἶνε ἡ πλάνη τοῦ δικαστοῦ καὶ ἡ καταδικαὴ πάλλαξις ἀθώου ἀντὶ ἐνόχου 670. Παραδείγματα δικαστικῆς πλάνης ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ 671—673. Ἐν Ἑλλάδι τοῦ ἀρχιεπιστοῦ Δύγκου 671, τοῦ Γεωργίου Σακαλῆ 672, δουλοφρόνου ἐν Πάτραις 673, τοῦ Κουσταλεξιώτου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ἐν Ἀρμίας 674, ἐν Δομοδύνῃ τῶν Θεβῶν 674. Παραδείγματα σκληρῶν πινυῶν 675, 676. Ὁ ἀρχαῖος ἀγγλος δικαστὴς Ἑδ. Κῶξ λέγει ἐν τῷ Περὶ ἀρχῶν τῆς πινυῆς συγγράμματι τοῦ ὅτι ὡς δικαστὴς ἐπὶ πολλὰ ἔτη πλείστους ὅσους νέους ἐγκληματίας ἀπολύει ἐπὶ ἐγγυήται δι' ἐγκλήματα κλοπῆς κλπ., ἅτινα διέπραξαν κατὰ πρῶτην φοράν. Δις δὲ μόνον μεταμελήθη διὰ τὴν ἐπιείκειάν του ταύτην 676.

Χαρακτηρισμὸς τοῦ Γάλλου Κλαυδίου Βερνάρδου τοῦ πρώτου τῶν ἐν Εὐρώπῃ φυσιολόγων 418. Βιογραφία τοῦ διασημοῦ Γάλλου χημικοῦ Ἰερωνύμου Βαλάρδου, ἀνακάλυψαντος τὸ βρώμιον ἐν ᾧ ἦτο ἔτι μαθητὴς τῆς φαρμακευτικῆς 844—848. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἀποτελεῖ τὸ μεταίχμιον τῶν ἐποχῶν τῆς ἱστορίας τῆς χημείας 843. Ἄνευ τοῦ βρωμίου ἡ φωτογραφία θὰ ἦτο στρεβλὴ τις ἀπομίμησης τῆς ἐμφύγου φύσεως, ἀνευ ζωῆς τινος 849. Σχέδιον τοῦ καθηγητοῦ Χρηστομάνου περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ γίνωνται τοῦ λοιποῦ αἱ ἐξετάσεις τῆς χημείας 691. Ἐν Ἑλλὰς ἐργαζομένη οἱ σπουδασταὶ τῆς χημείας δαπανῶσιν ἐξ ἰδίων περὶ τὰ χίλια τάλαντα εἰς τὸ χημεῖον 684. Ὁ ἐν Βερολίῳ βασιόπλουτος καθηγητὴς Ὀσμάν δαπανᾷ ἐν τῷ χημεῖῳ του κατ' ἔτος εἰς πειράματα τρισχίλια τάλαντα, ὁ δὲ ἐν Ἑλλὰς ἐργαζομένης Βαθυσεν δισχίλια φορτίνια, χορηγοῦμενα αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ δημοσίου ἢ τοῦ Πανεπιστημίου 687. Καὶ ὁ μὲν Ὀσμάν ἔχει μισθὸν 7500 τάλαντα κατ' ἔτος, ὁ δὲ Βαθυσεν 800 φορτίνια τὸν μῆνα, ἐν Ἀθήναις δὲ ὁ καθηγητὴς τῆς χημείας δραχ. τετρακοσίας 688.

Μέγιστον ὠνύσσον πρὸς τεσσαράκοντα τῆς ὀρυθῆς 83. Σύγγραμμα Ῥώσου θέμα ἔχον τὴν ταξινόμησιν τῶν ἀνθρωπίνων μορφῶν καὶ τὴν σύγκρισιν αὐτῶν πρὸς τὰς τῶν ζώων 83. Ἠλεκτρικὸς ἔγχελος 84. Θέρμανσις ὁλῆς πόλεως ἐν Ἀμερικῇ 258. Μέγιστον πηλίκιον ἐν Ἀμερικῇ 258. Ἠλεκτρικαὶ νηυτικαὶ πυξίδες 722. Νέα ἱεραρχία τοῦ τηλεφώνου ἐν ταῖς ἐκκλησίαις 803. Παράδειγμα τοῦ ἐνστίχτου τῶν καρχιδίων 963. Μναία πηγῆς πετρελαίου παρὰ Πλουταρχῷ 1940.

Περὶ τῶν νέων ἐν Ἀθήναις οἰκοδομημάτων καὶ μάλιστα τῆς Ἀκαδημαίης 802. Περιγραφή τοῦ ἐν Φλωρεντίᾳ ἀριστουργήματος τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου 450 καὶ τῆς «Παναγύρεως» τοῦ Ρουδηνσίου ἐνός τῶν ἀρίστων ἔργων τῆς Φλαμανδικῆς σχολῆς 451, 451. — Ἀμιδαῖος Νῶε Χάμ γαλιουργάφος 803. Βιολλὲ Le Duc ἀρχιτέκτων 804.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ.

Σκέψεις περὶ τοῦ Ἡγεμόνος τοῦ Μακιαβέλλη ὑπὸ Ν. Καζάκη σ. 5, 173.

Ἡ ἐν Νεαπόλει πένια μετὰρ. Ε. Π. Ρ. σ. 132.

Περὶ τοῦ ἐν Στοκχόλμῃ 6' διεθνoῦς ποινολογικοῦ συνεδρίου ὑπὸ Α. Γ. Σκουζέ σ. 1000.

Ὅποῖός τις πρέπει νὰ εἶνε ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ σ. 18. Γνωμαὶ διαφορῶν περὶ Μακιαβέλλη καὶ τοῦ «Ἡγεμόνος» αὐτοῦ 6, 7, 19, 768. Ὁ Μέγας Φρειδερίκος ἀφ' οὗ πρῶτον ἠκολούθησε τὰς πολιτικὰς ἀρχὰς τὰς ἐν τῷ Ἡγεμόνι τοῦ Μακιαβέλλη, ἀντικρούων αὐτὰς ἔπειτα συνέγραψε τὸν Ἀντιμακιαβέλλη ν 6. — Συγγραμματα περὶ τῆς ἐν Νεαπόλει δεινῆς πένιας: «Ἡ ἐν Νεαπόλει πένια» καὶ «Ἡ Νεάπολις γυμνῶ ἔμματα» 132. Περιγραφή τῆς κατοικίας καὶ τῆς ἀθλιότητος τῶν ἐν Νεαπόλει πτωχῶν 132, 134. Οἱ γονεῖς ἀναγκάζονται ὅλην νύκτα νὰ ἀγρυπνῶσιν ὑπερασπιζόμενοι τὰ τέκνα τῶν κατὰ τῶν ποντικῶν 134. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ θάλαμοι μετ' ἐπίπλων ἐν οἷς κοιμῶνται τρεῖς ἀνθρώποι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ κλίνῃ 134. Ἐνακλάζοντες ἐπὶ τοῦ πεζεδρομίου ἀντακαλεύουσι τὰ σαρύματα ἵνα ἀνεύρουν ὅπου τὸν ἢ ἔκτανθαι ἰχθύος 135. Περιγραφή τοῦ Νεκροταφείου τῶν πτωχῶν 135. Περιγραφή κηδείας πτωχοῦ 136. — Ἦως ἔλαβον τὴν ἀρχὴν τῶν αἰσχυρακῶν καὶ ὁποῖαί τινες ἦσαν κατ' ἀρχὰς 1001. Μόλις τελευτῶντος τοῦ 19' αἰῶνος ιδρύθησαν τὰ Σωφρονιστήρια οὐχὶ χάριν τῆς ἠθικῆς ὠφελείας τῶν καταδικῶν ἀλλὰ χάριν τοῦ κέρδους τοῦ ἐκ τῆς ἐπιδοδλημένης εἰς αὐτοὺς ἐργασίας 1002. Πρῶτος ὁ Ἀγγλος I. Χόβαρδ περιέγραψε τὸν ἐν τῇ φυλακῇ βίον τῶν καταδικῶν ἐν τῷ συγγραμμάτι τοῦ The state of prisons συγκινησας τὴν κοινὴν πρὸς βελτίωσιν τῶν φυλακῶν 1002, δύο ἦσαν τὰ συστήματα περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν φυλακῶν τὰ τῆς Πενσυλβανίας ἔτοι τὸ τῆς διαρκoῦς ἀπομονώσεως μετ' ἐργασίας καὶ τὸ τῆς Ἀουδουρν ἔτοι τὸ τῆς ἐν κοινῷ ἐργασίας τῆς ἡμέρας χωρισμὸς δὲ τῆς νυκτὸς 1002. Τὸ πρῶτον διεθνὲς συνέδριον περὶ μεταρρυθμίσεως τῶν φυλακῶν συνεκροτήθη τῷ 1846 ἐν Φραγκφούρτῃ 1003. Τῷ 1872 συνεκροτήθη ἐν Λονδίνῳ ποινολογικὸν συνέδριον ἐπὶ προσκλήσει τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἀνωμένων Πολιτειῶν 1004, ἔπειτα δὲ τῷ 1878 ἐν Στοκχόλμῃ 1005, ὅτε καὶ ἐξελέγη διαρκὲς τοῦ Συνεδρίου ἐπιτροπὴ δημοσιεύουσα γαλλιστὶ δελτίον· σκοπὸς αὐτῆς 1006. Ζητήματα τῶν διαφορῶν τμημάτων τοῦ ἐν Στοκχόλμῃ συνεδρίου 1007. Περὶ συστάσεως σχολείων τῶν δεσμοφυλάκων ὁποῖα ὑπάρχουσιν ἐν Ἰταλίᾳ 1008 καὶ 1007. Ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῶν σωματικῶν ποινῶν, βιβλιοτῶν κλπ., συνεγέρσαν μῦθον οἱ ἀντιπρόσωποι Σουηδίας, Ἀγγλίας καὶ Δανίας 1009. Ὅπουδέν τι εἶνε τὸ λεγόμενον Ἰσπανικὸν σύστημα ταυτίσται τῆς ὑπὸ ὄρον ἀπολύσεως, καὶ εὐδοκίμησις αὐτοῦ 1009, 1010. Περὶ τοῦ συστήματος τῆς ἀπομονώσεως 1010, 1007, παρατηρήσεις περὶ τῆς εὐδοκίμησεως αὐτοῦ ἐν διαφόροις ἔθνεσι 1011. Ἐν Σουηδίᾳ γενικὸς διευθυντὴς τῶν φυλακῶν εἶνε γερουσιαστὴς ἀνὴρ εἰδικῶς μελετήσας τὰ τῶν φυλακῶν καὶ οὗ ἡ γνώμη ἔχει αὐτὰς κατ' ἀπασαν τὴν Εὐρώπην, παρ' αὐτῷ δὲ αἱ φυλακαὶ ὑπάρχονται εἰς ἐν τῶν τμημάτων τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν 1008. Ἡ Σουηδία ἐβίβλησε νὰ ἔχη σειρὰν ὅλην ἡγεμόνων ἀπορικῶς ἐργαζομένων ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῶν φυλακῶν 1005. Ὅσαρ δ' II' πατὴρ τοῦ νῦν βασιλέως τῆς Σουηδίας συνέγραψε πραγματείαν περὶ ποινῶν καὶ φυλακῶν 1012.

ΙΣΤΟΡΙΑ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ, ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ.

Ἡμερολόγιον αὐτόγραφον τοῦ Ῥώτου ναυάρχου Γρέουγ κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἐκστρατείαν τῶν Ῥώτων τῷ 1769 ἐκ τῆς βωσικῆς μετάφρασις Κ. Α. Παλαιολόγου σ. 34.

Ἡ παράδοσις τῶν Ἰωαννίνων ὑπὸ Σ. Π. Λάμπρου σ. 71.

Ὁ ἄγνωστος Κωνσταντῖνος ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου σ. 86.

Ῥιζοσπάσται καὶ βελτιώσεις ἐν Ἑπτανήσῳ ὑπὸ Σπ. Κ. Παπαγεωργίου σ. 115 (πρὸς Παρνασσὸν Α' 241, 617 καὶ Γ' 950).

Περὶ τοῦ ἐν Θεσπρωτίᾳ τῆς Ἠπείρου μετκωνικοῦ φρουρίου τοῦ Ἀγίου Δονάτου ὑπὸ Ἀθ. Δ. Πετρίδου σ. 123.

Ἀνέκδοτοι ἐπιστολαὶ Μοραζίνη καὶ Καποδιστρίου πρὸς τοὺς Συμμίους ὑπὸ Δ. Χαβιαρᾶ σ. 251.

Νικόλαος Ἀρχαγούρης βιογραφικὸν σχεδίασμα ὑπὸ Γ. Φιλήμονος σ. 298.

Ὁ Θιέρτος ὡς ἱστοριογράφος ὑπὸ Ν. Καζάκη σ. 460, 746.

Ἀνέκδοτα νομίσματα τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Βιέννου (μετὰ δύο σχημά-
των) ὑπὸ Π. Λάμπρου σ. 516.

Ἡ ὑστερίαις τῆς ἐν Πλαταιαῖς νίκης ὑπὸ Σ. Π. Λάμπρου σ. 546.

Λόγος εἰσιτήριοις ἀπαγγελλθεῖς ὑπὸ τοῦ καθηγμένου Κ. Παπαρρηγοπούλου
ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῇ 25 Ὀκτωβρίου 1879 σ. 900.

Ἱστορικὴ συμπλήρωσις ὑπὸ Πίλκ Ζερβὸς Ἰακωβάτου σ. 950 (πρὸς. Παρ-
νασσὸς Α', 241, 657, καὶ Γ', 115).

Κατάπλους τοῦ βωσικοῦ στόλου τῷ 1796 εἰς Πελοπόννησον καὶ ὑποδοχὴ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν
Μανιατῶν σ. 35 (πρὸς. «Παρνασσὸς» Β', 459). Πολιορκία τῆς Κορώνης ὑπὸ τῶν Ῥώσων καὶ
Ἑλλήνων 37, 43, ἄρσις τῆς πολιορκίας 44. Ἀνατολικὴ λεγεὼν ὑπ' ἀρχηγὸν Ῥώσων 37, ἀπο-
τυχία αὐτῆς 40. Ἀλωσις τοῦ Μιστρά καὶ σφαγὴ χιλίων Τούρκων 37. Ἀρχὴ τῶν ἀποτυχιῶν
τῶν Ῥώσων 39. Ἔκτα τῶν Ῥώσων ὑπὸ τῶν ἐν Τριπόλει Τούρκων 41. Ἀλωσις τῆς Πύλου
ὑπὸ τῆς Αὐστρίας λεγεὼνος 41, οἱ δ' ἐν τῇ Πύλῳ Τούρκοι μετ' ἀνταρτίουσι πανοικί εἰς Χα-
νιά τῆς Κρήτης 42. Ἀπόπειρα τῶν Ῥώσων περὶ καταρτισμοῦ τακτικοῦ στρατοῦ ἐκ Μανιατῶν
44. Ἀπόπειρα κατὰ τῆς Μεθώνης πεντακοσίων Ῥώσων καὶ δισχιλίων Ἑλλήνων 45, ἔξοδος
τῶν Τούρκων βοηθουμένων ὑπὸ ἐπελθόντος ἰσχυροῦ σώματος Τούρκων καὶ Ἀλβανῶν 47,
καὶ παντελὴς ἦττα τῶν πολιορκούντων καταφυγόντων εἰς Πύλον 48. Ἐν διαστήματι δύο
μηνῶν καὶ ἡμίσεως οἱ Ῥῶσοι κατέλαβον τὰ δύο τρίτα τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ τέλος μόνην
τὴν Πύλον ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι 49, ἕως τῶν Τούρκων διακοφάντων τὸ ἐκ τῶν ὀρίων
δι' ὁδὴν αὐτοῦ ἐρχόμενον ὕδωρ. οἱ Ῥῶσοι ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποπλεύσωσι τῆς Πελοποννή-
σου πρὸς. «Παρνασσὸς» Β', 708), καταλιπόντες τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν ἐκδίκησιν τῶν Τούρ-
κων 50. Χάριν τῆς ἐκστρατείας ταύτης τῶν Ῥώσων ἀπώλεσαν τὰς περιουσίας τῶν πλείστων
Ἑλλήνων ὀπλαρχηγοὶ ὀνομαστὶ δὲ ὁ Βενάκης ἔχων ἄπειρα πλοῦτη, καὶ ὁ Ζαΐμης προπαρα-
σκευάσας ἰδίους ἀναλώμασι παρακαταθήκας διπύρων καὶ ἄλλων τροφίμων πρὸς διατροφήν τοῦ
βωσικοῦ στρατοῦ πάντες δὲ οὗτοι ἀντημερίθησαν ἔπειτα ὑπὸ τῶν Ῥώσων διὰ μισθοδοσίας
ἀναλόγου 49. Ζανέτος ὀπλαρχηγὸς Μανιάτης 34. Ψαρρὸς ὀπλαρχηγὸς Ἕλλην ἐκ Μυκόνου
37, 38, 48. Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρὸς Ἕλλην πλοίαρχος 35. Δημήτριος Γιαμῆς Ἕλλην πλοί-
αρχος 37. Ἐρρίκος Καρρὼν ἑλληνικὸν πλοίαρχον ἐπέδωκεν ἐπὶ τῆς Πύλου 36, καταστροφὴ αὐτοῦ
37. Σαρκεντὴ Γρέυγ Ἀγγλος τὴν καταγωγὴν ναύαρχος τῆς Ῥωσίας συγγράψας ἡμερολόγιον
τῆς ἐκστρατείας ταύτης τῶν Ῥώσων 35 σημ. 1.

Ἀλωσις τῆς Θεσσαλονίκης τῷ 1430 ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ καταστροφὴ τριαυτῇ ὥστε καὶ
ὁ σουλτάν Μουράτ ὁ Β' ἔφρξεν ἰδὼν τὴν γενομένην ἐρήμωσιν 71. Εἶνε βέβαιον καὶ μεμαρ-
τυρημένον ὅτι τὰ Ἰωάννενα παρεδόθησαν τῷ 1430 δι' ἰδίαις συνθήκας εἰς τοὺς Τούρκους 71,
μεθ' ὧν συνεβίωσαν ἐν εἰρήνῃ μέχρι τοῦ 1612, ὅτε ἐπανέστησαν ἐπὶ Ἀχμέτ τοῦ Α' τῇ προ-
τροπῇ Διονυσίου τοῦ ἐπικληθέντος Σκυλλοσώφους 75. Συνθήκη τῆς παραδόσεως 73. Γράμμα
σουλτάν Μουράτ τοῦ Β' πρὸς τοὺς Ἰωαννίτας 72. Ἡ ἔξω τῶν Ἰωαννίνων θέσις ἢ ἐπωνομαзо-
μένη Τουρκοπάλουκον διατί ὠνομάσθη οὕτω 75. Ἡ ἔξω τῆς Θεσσαλονίκης θέσις ἢ λεγομένη
Κλειδί διατί ὠνομάσθη οὕτω 74. — Παντελὴς ἦττα τῶν Βουλγάρων τῷ 814 ὑπὸ Λέοντος τοῦ
Ε', ἐπ' ἐπιδόσεως κατ' αὐτῶν ἐξ ἐπικαίρου ὑψώματος ὅπερ ἐπωνομάσθη βουνὸς Λέοντος το-
σούτῃ δ' ὀπῆρξεν ἡ καταστροφὴ ὥστε καὶ μετὰ μίαν ἐκατονταετηρίδα διερχόμενοι τῆς θέσεως
ταύτης οἱ Βούλγαροι «τὴν καφελὴν ἐπισείοντες δακτυλοδείκνυσι» 86. Περιγραφή τῆς δολο-
φονίας Λέοντος τοῦ Ε' ἐν τῇ ἀνακτορικῇ ἐκκλησίᾳ ὑπὸ συνωμοτικῶν ἐνδεδυμένων ὡς κληρικῶν
87. Ἀπὸ τῆς πρώτης εἰκαστικῆς τῆς ἐνάτης ἐκατονταετηρίδος σώζονται νομίσματα
τινα τρώνυμα εἰκονίζοντα ἔμπροσθεν μὲν τὸν βασιλέα Θεόφιλον, ὀπίσθεν δὲ δύο πρόσωπα
Μιχαὴλ καὶ Κωνσταντῖνον 86. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν προκύπτει εἰς τὸ μέσον νέος ἄγνω-
στος Κωνσταντῖνος, ὅστις κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Παπαρρηγοπούλου 93 εἶνε υἱὸς Μιχαὴλ
τοῦ Β' καὶ Εὐφροσύνης τῆς ἑγγονῆς Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας τῆς ἀνατολιστάσης τῆς εἰκόνας
91. — Χαρακτηρισμὸς τῶν Μανιατῶν ὑπὸ Ῥώσου 35. Κίνδυνος καὶ προφυλάξεις τῶν διαφευ-
γόντων ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ ἱεροῦ Ἀγώνος 302. Ὅποιόν τι ἦτο
τὸ γραφεῖον τοῦ Κυδερνήτου 306. Εἰκὼν τῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος τὸ τελευταῖον ἔτος
τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος 320. Βία Ν. Δραγοῦμη 300. — Περὶ τῆς ἐν Ἱθάκῃ μονῆς τοῦ
Βουλκάνου 1026. Συγγίλια περὶ τῆς μονῆς ταύτης τῶν οἰκουμένων πτριάρχων Ἱεραμίου
1028, Κυρίλλου 1029, Θεοδοσίου 1031, Γρηγορίου 1033. Περὶ τῆς ἐν Ὑπείρῳ πόλεως Εὐ-
ροίας 127, 129. Περὶ τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ Μισχοπόλεως 294. Ἡ γαλλικὴ πόλις Vienne εἶνε
ἀποικία τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως Βιέννου κατεμένης ἐνθα νῦν τὸ χωρίον Βιάνο 517.

Εἰκὼν τῆς Ἀναγεννήσεως ἐν Ἰταλίᾳ σ. 8 - 11. Ἡ ἱστορία τῆς Φλωρεντίας τοῦ Μακιαβέλλη
κάλιστον ὑπόδειγμα πραγματικῆς ἱστορίας εἶνε ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἰταλικῆς ἱστοριο-
γραφίας καὶ γλώσσης 20. Ὁ Μακιαβέλλης ἔχει μεγάλην συγγένειαν πρὸς τὸν ἱστορικὸν καὶ πό-
λιτικόν/χαρακτήρα τοῦ Ἑλλήνος ἱστορικοῦ Παλαμίου 174. Ὅποιον κατὰ τὸν Θιέρσον ἡ ἀποστολὴ

τοῦ ἱστορικοῦ 776. Σύγγραμμα Φρ. Λενορμάν: «Αἱ ἀρχαὶ τῆς ἱστορίας κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφήν καὶ τὰς παραδόσεις τῆς ἀρχαίας Ἀνατολῆς» ὑπόδειγμα σχολιάσεως τῶν ἑνδεκά πρώτων κεφαλαίων τῆς Γενέσεως 1042. Σέογιο; Σολαδὲδ ὁ μετὰ τὸν Καρμυζίνον διασημώτατος ἱστοριογράφος τῆς Ῥωσίας 1013. Τόχαι Γάλλου στρατιώτου αἰχμαλώτου τῶν Ζουλοῦ 1013. Χαρακτηρισμός τοῦ αἰλικοῦ κατὰ τὸν 12' αἰῶνα 564.

Ὁ περίπλους τῆς Γῆς ὁ τέως γινόμενος ἐν 104 ἡμέραις ἐκτελεῖται νῦν εἰς 68 ἡμέρας σ. 171. Ἀπὸ Βιέννης εἰς Θεσσαλονίκην διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς δύο ἡμέρας 172. Σχέδιον σιδηροδρόμου διὰ τοῦ Εὐφράτου καθ' ὃ τὸ ἀπὸ Βιέννης εἰς Βαβυλῶνα διάστημα θὰ διανύηται ἐν ὀκτὼ μόνον ἡμέραις 172. Δύο τολμηροὶ θαλασσοπόροι Ἀμερικανὸς καὶ Δανὸς 962.

ΑΠΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Στατιστικὴ τῆς ἐπαρχίας Ὀφρεως τοῦ νομοῦ Τραπεζοῦντος ὑπὸ Ἰ. Παρχαρίδου σ. 224.

Φονευθέντες ἐν Κριμαίᾳ καὶ κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον 83. Ἐκ τῶν 150 ἑκατομμ. τῶν ὑπὸ τοῦς Ἀγγλοῦς Ἰνδῶν μόνον 800 χιλ. εἶνε χριστιανοὶ 84. Ἐκ τῶν ὑπερδουλοποιήτων οἰκιστῶν ἐν Ὀφει τῆς Τραπεζοῦντος αἱ ἑκατὸν ἐξήκοντα εἶνε χριστιανικαὶ ἐν ἑννέα χωρίοις διεσπαρμέναι 230. Τὸν 14' αἰῶνα ἐν ἑξομῆκοντα ἔτεσιν ἀριθμοῦνται τσσαράκοντα ἔτη λιμοῦ 559. Τὸ μέγα δουκάτον τῆς Βάδης ἔχει πληθυσμὸν 1.435,000 ἐπὶ ἐκτάσεως 119 τετραγων. γεωγραφ. μιλίων, ἡ δὲ Ἑλλάς 1,700,000 ἐπὶ 910 τετρ. γεωγραφ. μιλ. 694. Ἐκ τῶν ἑξομῆκοντα ἑννέα ἔτων τοῦ παρόντος αἰῶνος οἱ Ῥῶσοι δ' ὡς δὲ καὶ μόνον διήγαγον ἐν εἰρήνῃ 1043. Τοσοῦτον διάφορον ἐξεδηλώθη τῷ 1849 ὑπὲρ τῶν χρυσούχων μεταλλείων τῆς Καλλιφορνίας, ὥστε ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ δωμάτιον ῥυπαρὸν ξυνοδοχείου εἶχεν ἐνοίκιον 25 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα· τὸ δὲ ξυνοδοχεῖον τοῦτο ἔχον ἔκτασιν 70 τετραγ. ποδῶν ἔφερεν εἰτήσιον εἰσόδημα 110,000 δολλ. Ἐκαστον φύλλον ἡμερηίδος ἐπωλεῖται ἐνὸς δολλαρίου. Ἡμερομίσθιον ἐργάτου 20 δολλάρια. Μετακράτης ἐκέρδησεν εἰς ὀκτὼ μῆνας 500 χιλ. δολλαρ. Τόσον δ' ἄφθονος ἦτο ὁ χρυσὸς ὥστε τὰ παιδία ἐκέρδαινον ἄπειρα κέρδη συλλέγοντα τὰ ἐκ τῶν σάκκων τῶν ἐργατῶν πίπτοντα τεμάχια χρυσοῦ σ. 939,910. Ἐν Βερολίνῳ τὸ κυδικὸν μέτρον τοῦ φωταερίου τιμᾶται δώδεκα λεπτῶν τουτέστι τετράκις ὀλιγώτερον ἢ ἐν Ἀθήναις, ἡ δὲ ποιότης τοῦ εἶνε δις ἀνωτέρα ἢ ἐνταῦθα 687. Κατὰ τὸ ἔτος 1875—1876 ἐν τῷ χημείῳ τοῦ ἐν Βερολίνῳ καθηγητοῦ κ. Όφμαν ἐδαπανήθη 1500 ταλλήρων φωταερίου 687. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν πολέμῳ θνησκόντων ὑπὸ τῆς ἐλαττοῦται 83. Ἐξαγωγή πετρελαίου Ἀμερικῆς 81.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Ὁ ἀπεξηραμένος συνταγματάρχης μυθιστορία Ἐδμόνδου Ἀμποῦ (Edmond About: L'homme à l'oreille cassée) μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Π. Ι. Φ.

Συνέχεια ἀπὸ τοῦ Β' τόμου καὶ τέλος. Καφ. 14 Ἔρως καὶ σπάθη σ. 59. 1Ε' Ἐκ τοῦ κεφαλαίου τούτου καταφαίνεται ὅτι ἡ Ταρπηία πέτρα ὀλίγον ἀπέχει τοῦ Καπετωλίου σ. 138. 1ς Ἀξι μνημόνευτος συνέντευξις τοῦ συνταγματάρχου Φουγᾶ καὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων σ. 147. 1Ζ' Ὁ Νικόλαος Μάιζερ πλοῦσιος κτηματικὸς ἐν Δανσίχῃ τυγχάνει ἐπισκέψας ἦν οὐδόλως ἐπεθύμει σ. 233. 1Η' Ὁ συνταγματάρχης προσπαθεῖ νὰ πᾶλλαχθῇ ἐνὸς ἑκατομμυρίου ὅπερ τὸν ἐνοχλεῖ σ. 246. 1Θ' Αἰτεῖ καὶ προσφέρει τὴν χεῖρα τῆς Κλημεντίνης σ. 346. Κ' Κεραυνὸς ἐν οὐρανῷ αἰθρία σ. 407.

Ὁ καρδιόκτυπος ὑπὸ Ἐδγάρδου Πόου μετάφρασις Ἑμμ. Δ. Ροΐδου σ. 426.

Ἡ εἰκονομαχία διήγημα Ἑρμανοῦ Λίγγ ἐκ τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Σ. Π. Α. σ. 486, 599, 704.

Ἐκ τοῦ λευκώματος πατρὸς ὑπὸ τοῦ ἰταλοῦ De Amicis μετάφρασις Α. Φραδασίλη σ. 506.

Ὁ πλοίαρχος Dodero ὑπὸ τοῦ ἰταλοῦ Barrili μετάφρασις Α. Φραδασίλη σ. 577.

Τὰ κατὰ Φιλήμονα καὶ Βρυκίδα ἢ ἡ φιλοξενία βραβευομένη ὑπὸ Κ. Νεστορίδου σ. 780.

Ἡ στρογγύλη εἰκὼν ἐκ τῶν τοῦ Ἐδγάρδου Πόου μετάφρασις Ἑμμ. Δ. Ροΐδου σ. 948.

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ὁ Κάντιος ἐμβριθέστατος καὶ σκεπτικώτατος τῶν νέων φιλοσόφων ἐν τῷ πρακτικῷ λόγῳ τοιούστιν ἐν τῷ ἠθικῷ νόμῳ εὗρηκε καὶ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ τὸν θεῖον νομοθέτην, καὶ ἐπέκεινα τῆς προκαίρου βασιλείας τοῦ κόσμου τούτου ἀνεγνώρισεν τὴν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾗ ἡ ἀναμάρτητος κρίσις καὶ πλήρης δικαίωσις 639. Πρὸ τοῦ Καντίου ἐπεκράτει ἡ ψυχολογικὴ ἀρχὴ *Tantum scimus quantum memoria tenemus* (γινώσκομεν ὅσα ἐνθυμούμεθα), διό καὶ οἱ παῖδες ἀπεμνημόνεον πλείστων φιλοσοφικῶν καὶ ἠθικῶν ἀληθειῶν ἐπ' ἐλπίδι ὅτι βραδύτερον ἐν ὀριμωτέρᾳ ἡλικίᾳ θὰ κατανοήσωσι τὴν διάνοιαν καὶ σημασίαν αὐτῶν· ἀλλ' ὁ Κάντιος κατανοήσας τὸ ἐπικείμενον τῆς θεωρίας ταύτης ἀντέστρεψε τὰ μέρη, ὡς ἐξῆς: *Tantum in memoria tenemus quantum scimus* (ἐνθυμούμεθα ὅσα γινώσκομεν) 70. Ὁ Πασχάλης εἶπεν ὅτι καὶ τὰς μαθηματικὰς ἀληθείας ἠθέλομεν διαφιλονικῆσαι ἐὰν τὸ συμφέρον ἢ τὸ πάθος ἐνάγχοντο εἰς αὐτάς 640. Ὁ Νεύτων ἐρωτηθεὶς πῶς ἀνακάλυψε τὸν καθολικώτατον νόμον τοῦ κόσμου, ἀπήντησε «διὰ τῆς ἐπιμόνου σκέψεως». Ὁ Βυρόν ἐθιόρει τὴν ἀπαμονὴν ὡς πηγὴν τῆς μεγαλυναίας. Ὁ Πυθαγόρας ὤρισε τὴν ἀρετὴν «ἐξὸν τοῦ δέοντος» 643. Ὁ Φραγκλῖνος τὰ ἠθικὰ αὐτοῦ παραπτώματα ὠνόμαζε τυπογραφικὰ παροράματα εἰς ἀνάμνησιν τῆς παλαιᾶς τοῦ τέχνης 644. ἔλεγε δὲ ὅτι «ὁ ἐπιτηδεύς ἐργάτης πρέπει νὰ γινώσκῃ τὸν τρόπον τοῦ ῥινίζειν διὰ τοῦ πρίονος καὶ τοῦ πριονίζειν διὰ τῆς ῥίνης» 651. Διατὶ ἐρρήθη περὶ τοῦ Φραγκλίνου ὅτι «ἀνέπαυσε τοῦ οὐρανοῦ τὸν κεραυνὸν καὶ τῶν τυράννων τὸ σκήπτρον» 643. Τὸ καθήκον τῆς δικαιοσύνης ὁ Ἀριστοτέλης ὠνόμαζεν «ἀρετὴν πρὸς ἑαυτὸν» 736. Κατὰ τὸν Πλάτωνα ἡ πολιτικὴ ἐπιστήμη εἶνε «τέχνη ποιητικὴ δικαιοσύνης ἐν πόλει» 737. Ὁ Ἀλέξανδρος Χέρτσεν τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Ἰνγέλου ἔλεγεν «ἀλγεῖραν τῆς ἐπαναστάσεως» 935. Συγγραφεὺς τις ὠνόμασε τὸν μηδενισμόν «παράρρητον κοινωνισμόν» 934. Ὁ Ρουσσὸ ὠνόμασε τὸν Ἡγεμόνα τοῦ Μικιδέλλη «β.δ.λίον τῶν δημοκρατικῶν» 7. Ὁ δὲ Δαρμίνος τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑπαιτίας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Θιέρσου «βιβλίον τοῦ αἰῶνος» 778. Ρωσὸς τις ἀποκαλεῖ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Πλάτωνος αἰσχροτάτην, καὶ ὅτι ὁ κοινωνισμὸς διεδόθη εἰς τὸν κόσμον διὰ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν συγγραμμάτων 951. Κατὰ τὸν Δαρμίνον «δοῦλος καὶ τύραννος ἀμφοτέρωθεν ὑπέχουσιν εὐθύνας ὁ μὲν τοῦ σκήπτρου ὁ δὲ τῶν δεσμῶν» 752. Ὁ Ἀμερικανὸς φιλόσοφος καὶ ποιητὴς Ἡμερσὼν λέγει πρὸς «Γράψε διὰ δημόσιον αἰῶνα» ἔζη: ἐν τῷ παρόντι ὡς εἴ ἦτο ἡ αἰωνιότης 779. Ὁ Θιέρους τὸ σύστημα τῆς συγκέντρωσεως ἀπεκάλεσεν «θαυμαστὴν ἱεραρχίαν» 756. Κατὰ τὸν Μιττερμάγιερ εἰς τὸν ἀληθεῖ δικαστὴν δὲν δύναται νὰ ὑπάρῃ βεβαιότης ἐὰν μὲν καὶ ἐλαχίστη τις ἀμφιβολία 669. Ἐν τῷ συγγράμματι «Περὶ Ἀρχῶν τῆς ποινῆς» ὁ ἀρχαῖος Ἀγγλος δικαστὴς Ἐδ. Κὼξ λέγει ὅτι ἡ ἐλπὶς τοῦ νὰ ἀθωωθῇ ὁ κατηγορούμενος εἶνε πεντάκις μείζων ἐὰν ἡ δίκη εἶνε ἡ πρώτη καὶ οὐχὶ ἡ τελευταία τοῦ κακουργιοδικείου 677. Τί λέγει περὶ τοῦ μάρτυρος ἐν γένει ὁ ἐξοχος ἐρμηνευτὴς τοῦ ποινικοῦ νόμου *Faustius Belie* 669. Κατὰ τὸν Γάλλον Δερμαίτρον «ὁ πόλεμος εἶνε ἡ συνήθης κατάστασις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἡ δὲ εἰρήνη εἶνε ἀνοκωχὴ μόνον δι' ἑκαστον ἔθνος» 480. — Γνώμη περὶ ἐπικηδείων λόγων 299 σημ. 4. Ὁ Βολταίρος ἔλεγε συνήθως ὅτι δὲν ὑπάρχει μισρία μὴ ἔχουσα τοὺς θεωρητικὰς αὐτῆς καὶ τοὺς ὁπαδοὺς, τοὺς ἐνθουσιῶντας καὶ τοὺς προσηλύτους 933. Ὁ Αἰτραῖος λαλῶν πρὸς τὰς ζητημάτων ἔτινα ἡ ἐπιστήμη δὲν δύναται νὰ ἐξакριβώσῃ λέγει ὅτι τὰ ζητήματα ταῦτα εἶνε «ὡκεανὸς μυστηρίων πρὸς ὃν τὴν ἔρευναν οὔτε πλοῖα ἔχομεν οὔτε ἰστίαν» ἐντεῦθεν ἔπεται (καὶ τοῦτο νοεῖ ὁ Θετικισμὸς) ὅτι οὐδὲν ἐπιζῇ τῇ ἀνθρωπίνῃ σῶματι καὶ ὅτι ἐν μόνον ὑπάρχει ἀθάνατον καὶ αἰώνιον ἡ ψυχή 806. Κατὰ Μαλεμβράγγιον ὠλάνη εἶνε ἡ ἐσπευσμένη συναίνεσις τῆς θαλήσεως 668.

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ

Νέον σύγγραμμα Φρ. Αισχέρου: *Aussichten im Orient* 84. Ἀσιατικὴ φιλολογικὴ Ἑταιρεία ἐν Πετροπόλει πρὸς ἀρχαιολογικὴν ἔρευναν τῆς Ἀσίας 82. Ὁ αὐτοκράτωρ Λέων ὁ Ε' οὐδέποτε ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ οὐθόρου καὶ ἰδίως ἐτέρπετο πλησίον τοῦ χοροῦ ἱσταμένος νὰ προεξάρχη τῶν ᾠδῶν διὰ τῆς ἡδυτάτης αὐτοῦ φωνῆς 88. Βασίλειος

ἐλέγχετο τὸ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου συντηρούμενον ἐν Καισαρείᾳ Πτωχοκομεῖον 400. Βιομηχανικὸν κατὰστημα τεμπάκου τζαμικοῦ ἐν Εὐρώᾳ τῆς Ἡπείρου 429. Ὁ Πύργος τῆς Βαβέλ κεῖται παρὰ τῇ ἐπὶ τοῦ Κόσφρατου πόλιν Χίλλη· ἐκεῖ ποῦ δ' εἶνε καὶ οἱ Κῆποι τῆς Σεμεράμιδος, ὁ ναὸς τοῦ Βαάλ καὶ. 472. Τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου τὸ Ἀναγνωστήριον ἔχει θέσεις ἀναπαυτικαῖτάς διὰ τριακασίους ἀναγνώστας καὶ μένει ἀνοικτὸν καὶ τὴν νύκτα 258. Τιμολόγιον ἐν Ῥωσίᾳ τῶν δεήσεων ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν πεθνεῶτων κλπ. 259. Κατάλογος τῶν ὑπὸ τοῦ Πάπα χορηγηθέντων χρημάτων εἰς διαφόρους ἡγεμόνας ἐργαζόμενους ὑπὲρ τοῦ Χριστιανισμοῦ 259. Ὑπὸ τίνας περιστάσεις θύνανται τὰ ἀναπτυχθῆ καὶ προκοπῆ ἡ πορτοκαλλία 546. Αἱ τέσσαρες, μεγάλαι ἱστορικαὶ ἐποχαὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ α' ἡ ἑλληνικὴ ἀρχαιότης 553 καὶ ἡ ῥωμαϊκὴ 558· β' ὁ φεουδαλικὸς καὶ ὁ χριστιανικὸς μεσαίων 559, γ' αἱ ἀριστοκρατικαὶ μοναρχίαι τοῦ 12' αἰῶνος 563· δ' ἡ ὑπὸ τῶν ἐπιστημῶν διεπομένη βιομηχανικὴ δημοκρατία ἐν τῇ ζῶμεν 597. Ἀπομνημονεύματα Ἑρρίκου Αἰνς 627. Κατάταξις τῶν ἀρετῶν ὑπὸ Φραγκλίνου 644. Ὀθωμανικὴ παράδοσις περὶ τοῦ ἀναστήματος τῶν πρωτοπλάστων 785. Τὰ κατὰ τὴν τιμωρίαν τοῦ Λυκάονος ὑπὸ τοῦ Διὸς 787. Ὁ Τάρος Ἰβάν καὶ ὁ φιλόξενος χωρικὸς 791. Μεταμόρφωσις τοῦ Φιλίμονος εἰς ὄρνιν καὶ τῆς Βρυκίδος εἰς φιλόρνιν 795. Μονὴ Λεχόβις ἐν Σικυῶνι τῆς Κορινθίας 800. Βαρὼν Τεῖνλορ ἰδρυτὴς πλείστων ὁσων Συλλόγων ἐν Γαλλίᾳ 804. Γηροκομεῖον ζῶντων 804. Βαγιόρχος Τεῦλωρ υἱὸς πτωχοῦ γεωμέτρου τῆς ἐν Ἀμερικῇ Πενσυλβανίας διὰ μόνης τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ κατέστη εἰς τῶν ἐπιφανεστάτων συγγραφέων καὶ διπλωματῶν τῆς Ἀμερικῆς 947. Μετάφρασις ἁλβανικῶν λέξεων 836 στήμ. 2.

Π. Ι. Φ.

Διόρθωσις σφαλμάτων. Ἐν σελίδι 35 στίχῳ 13 καὶ 17 γραπτέον: Μα-
 ῶνα καὶ στίχῳ 35: αὐτοῦ εἰς Μάῳνα. σελ. 37, στ. 34 καὶ 36 γρ. Πασσα-
 ῶα. σελ. 62, 43: γνωρίζουσ τοῦ. σελ. 429 οἱ ἀριθμοὶ τῶν στρεψώσεων ἀντὶ 4, 5, 1
 γραπτ. 1, 2, 3. Ἀπὸ σελ. 278 μέχρι σελ. 284 ἀντὶ ὕδατος, ὕδατῶν, ὕδατμοῦς
 γραπτέον: ὕδατμος, ὕδατμων, ὕδατμοῦς. σελ. 283, 4 κάτωθεν γρ. ἐξιδρώσεως.
 σελ. 387, 49 ἑλλειψῆς. σελ. 390, 8 κάτω γρ. ἐνέδρα. σελ. 452, 2 κάτω γρ. σιαγών.
 σελ. 639, 5 κάτω γρ. ὅτι. σελ. 771, 5 κάτω. ἑλαλειπτέον τῷ: αὐτός. σελ. 772, 4
 γρ. δικτατορίας. σελ. 820, 30 γρ. αλειπ(=)ήριον. σελ. 823, 9 γρ. γραφισαίδεις.
 σελ. 903, 39 γρ.: ξέν πόλει τῆς Κύπρου οὐχὶ Ἑλληνικῇ ἀλλὰ Φοινικ-
 κικῇ. σελ. 1005, 25 γρ. Σουηδική. σελ. 1039, 12 κάτω γρ. καῦσιν.—*Ἰδε καὶ σελ.
 210 ἐν τέλει.